

MARIJIN LIST

Nevtepeno Poprijéta Devica Marija,
Zmožna Gospá Vogrska.

==== POBOŽEN MESEČEN LIST. ====

Vrejüje ga: KLEKL JOŽEF vpok. pleb. v Črensovcih.
CSERFÖLD (Zalamegye.)

DARI.

I.

Na slepe vojake z Velke-Polane:

Ritlop Ivan 60 fil., Ritlop Štef. 2 kor., Toplak Štef. 2 kor., Kelenc Matjaša žena 1 kor., Vuk Štef. žena 1 K., Gjerič Matjaša žena 1 kor., Hozján Ivan 1 kor., Špilák Ferenc 40 fil., Zver Ivana mati 60 fil., Mertük Ivana žena 20 fil., Žalik Jožef 1 kor., Nemeč Matjaša žena 1 kor., Hozjan Matjaš 1 kor., Kelenc Jožef 2 kor., Žerdin Jožef 1 kor., Copek Jožefa žena 20 fil., Vožár Jožef 20 fil., Vožar Ana 30 fil., Tibaut Štefana žena 20 fil., Lebar Matjaša žena 2 kor. 50 fil., Püčko Marko 60 fil., Hozian Štefana žena 80 fil., Kotnjek Jánoš 1 kor., Kotnjek Jožef 1 kor., Prša Ana 40 fil., Šobočan Ivan 1 kor., Jaklin Štef. 1 kor., Jaklin Ivan 1 kor., Kelenc Ivana žena 40 fil., Cuk Ivan 30 fil., Copek Štefana mati 40 fil., Jaklin Štefana žena 60 fil., Ritlop Matjaš 40 fil., Tivadar Marko 40 fil., Tivadar Štefan 2 kor., Žerdin Štefana žena 2 K., Žalik Ana 1 kor., Tivadar Marko 1 kor., Kelenc Marko 20 fil., Ritlop Jánoš 40 fil., Mertük Ivan 20 fil., Tivadar Martin 1 kor., Jaklin 1 K. 60 fil., Žižek Mihal 40 fil., Matjašec Štefan 1 kor., Žižek Štefan 1 kor., Püčko Štefan 80 fil., Žižek Jožef 10 fil., Špilak Ana 40 fil., Pétek Bara 2·60 kor., Tivadar Štefan 1 kor., Püčko Verona 80 fil., Prša Ivan 2 kor., Žerdin Janoš 60 fil., Kelenc Ivan 60 fil., Kokun Štefana žena 1·20 kor., Laki Jánoš 60 fil., Lacko Maria 1·20 kor., Gjerič Jánoš 2 kor., Gornjec Ana 1 kor., Jaklin Ivana žena 1 kor., Žerdin Maria 1 kor., Kelenc Jožef 1 kor., Žižek Štefana žena 80 fil., Žapčič Štefana žena 1 kor., Matjašec Ana 1 kor., Püčko Jánoš 36 fil., Kranjec Štefan 20 fil., Prša Jožef 30 fil., Horvát Ivana žena 40 fil., Horvát Marko 1 kor., Kranjec Štefan 1 kor., Kocet Štefana žena 20 fil., Horvát Štefan 1 kor., Kranjec Jožef 1 kor., Špilák Jožef 40 fil., Žerdin Marka žena 1 kor., Püčko Marko 20 fil., Jaklin Orša 2 kor., Cuk Ivan

40 fil., Prša Janoš 1 kor., Laki Štefan 40 fil., Laki Jožef 1 kor., Tivadar Matjaš 2 kor., Tivadar Marko 20 fil., Hozian Štefan regrut 20 fil., Salaj Štefan 60 fil., Jaklin Bára 40 fil., Jaklin Ivan 40 fil., Kramar Marko 50 fil., Jaklin Ivan i Štefan 4 kor., Gjelt Ivan 60 fil., Vuk Kاتا 60 fil., Prša Štefana žena 40 fil., Kelenc Matjaš 80 fil., Žerdin Marko 40 fil., Hozján Marko 20 fil., Kranjec Marko 2 kor., Prša Ivan 24 fil., Jaklin Marko 40 fil., Cuk Marko 60 fil., Pücko Kاتا 40 fil., Prša Ivana žena 1 kor., Matjašec Matjaš 60 fil., Hozian Štefan 20 fil., Žerdin Matjaš 60 fil., Hozian Jožef 4 kor., Hozian Jožefa žena 2 kor., Magdič Ivan 40 fil., Režonja Štefan 20 fil., Hozian Štef. 40 fil., Ütrosa Bára 50 fil., Špilak Jožef 40 fil., Kramar Ana 60 fil., Raščan Marko 1 kor., Cuk Matjaš 1 kor., Tumpa Štefan 20 fil., Tompa Marko 1 kor., Jaklin Ana 1 kor., Krampač Marko 1 kor., Gábor Kاتا 1 kor., Balažek Maria 2 kor., Zelko Mihál 60 fil., Vuk Štefan 40 fil., Glavač Orša 2 kor., Gjelt Jožef 30 fil., Gjelt Štefan 40 fil., Hozian Štefan 1 kor., Horvát Jožef 1 kor., Žalik Štefan 2 kor., Pétek Ferenc 1 kor., Hozían Jožef 40 fil., Krampač Matjaš 40 fil., Kотnjek Maria 1 kor., Pétek Štef. 40 fil., Žalik Štefan 1 kor., Prša Marko 1 kor., Kelenc Maria 20 fil., Pétek Ana 1 kor., Prša Maria 60 fil., Kотnjek Štefan 2 kor., Hozian Marko 2 kor., Kelenc Jožefa žena 1 kor., Glavač Agota 1 kor., Zelko Marko 2 kor., Balažek Ana 1 kor., Ftičar Štefan 1 kor., Ftičar Marko 2 K., Žapčič Janoš 1 kor., Špilak Ivan 2 kor., Hozian Kاتا 50 fil., Gjörköš Ivana žena 30 fil., Nežič Kاتا 40 fil., Gjerič Štefan 60 fil., Lebar Ana 1 kor., Kотnjek Kاتا 20 fil., Horvat Štefan 28 fil., Hozian Ivan 20 fil., Matjašec Ivan 50 fil., Tumpa Kاتا 20 fil., Kelenc Štefan 80 fil., Zelko Maria 40 fil., Žerdin Ana 60 fil., Petek Mihál 40 fil., Hozían Štefan 1 kor., Žerdin Jožef 1 kor., Ž. S. 4 kor., Žerdin Jožef 1 kor., Režonja Jožef 40 fil., Režonja Janoš 1 kor., Režonja Matjaš 1 kor., Kranjec Mihál 40 fil., Kelenc Bara 1 kor., Bogdan Mihál 30 fil., Jaklin Jožef 40 fil., Škafar Bara 40 fil. **Vse vküp 153 kor. 88 fil.**

Z Gumilic:

Rajtar Matjaš 4 kor., Horvat Janoš 2 kor., Rajtar Ivan 2 kor. 30 fil., Balažic Štefan 3 kor. 40 fil., Gjörkös Mihál 1 kor., Skledar Marko 2 kor. 50 fil., Dominko Matjaš 1 kor. 90 fil., Gjörkös Janoš 2 kor. 30 fil., Vitez Ferenc 2 kor. 30 fil., Balažic Matjaš 2 kor. 50 fil., Zver Ana 1 kor., Petek Štefan 5 kor. 20 fil., Zver Ivan 2 K., Maučec Matjaš 2 kor. 30 fil., Markoja Jožef 1 kor. 90 fil., Lebar Štefan 2 kor. 50 fil., Koroša Matjaš 1 K. 50 f., Raj Ivan 2 kor. 20 fil., Radoha Jožef 1 kor. 40 fil., Markoja Štefan 1 kor. 60 fil., Raj Ferenc 2 kor. 60 fil., Kelenec Jožef 1 kor., Žižek Marko 3 kor., Markoja Štefan 1 kor., Žalig Kata 60 fil., Žalig Ferenc 2 kor., Gjuran Marko 3 kor. 20 fil., Törnár Jožef 1 kor. 50 fil., Knaus Matjaš 2 kor., Kovač Bara 2 kor., Raj Peter 2 kor. 50 fil., Sobočan Jožef 1 kor. 50 fil., Gjuran Štefan 2 kor. 90 fil., Maučec Štefan 2 kor., Sobočan Jožef 2 kor. 70 fil., Cigan Štefan 2 kor. 50 fil., Tkalec Marko 3 kor. 40 fil., Dominko Štefan 1 kor., Čeh Mikloš 3 kor., Tkalec Ivan 1 kor. 50 fil., Lebar Manka 2 kor. 70 f., Raj Jožef 3 kor. 30 fil., Raj Janoš 3 kor. 20 fil., Sobočan Štefan 2 kor., Balažic Ferenc 60 fil., Žižek Martin 2 kor., Dugar Štefan 1 kor., Žižek Štefan 1 kor., Jerebic Martin 1 kor., Sobočan Matjaš 2 kor., Matjašec Ivan 2 kor. 80 fil., Sobočan Štefan 40 fil., Čeh Matjaš 2 kor. 20 f., Sobočan Štefan 4 kor. 20 fil., Roudi Ferenc 2 kor., Lebar Ferenc 2 kor., Lütár Ivan 1 kor. 20 fil., Kovač Janoš 2 kor. 50 fil., Sobočan Štefan 1 kor., Horvat Štefan 40 fil., Balažic Jožef 1 kor. 20 fil., Ftičár Ivan 2 kor., Režonja Jožef 1 kor., Skledar Matjaš 2 kor., Tratnjek Štefan 40 f., Rajtar Orša 40 fil., Matjašec Jožef 1 kor., Törnár Ferenc 2 K. 50 fil., Tivadar Štefan 3 kor. 20 fil., Žalig Marko 2 kor. 80 fil., Matjašec Peter 2 kor. 10 fil., Gjuran Ferenc 1 K., Banfi Treza 1 kor., Markoja Marko 1 kor. 80 f., Sobočan Ferenc 50 fil., Žalig Ana 1 kor., Dugar Ivan 1 kor.,

Ferenčak Ferenc 2 kor. 70 fil., Horvat Matjaš 2 kor. 90 fil., Ferenčak Jožef 1 kor., Tompa Matjaš 1 kor., Tkalec Ivan 2 kor., Vinčec Ferenc 1 kor., Žižek Štefan 1 kor., Tkalec Gejta 40 fil., Jerebic Matjaš 1 kor. 80 f., 4 rože ženske 2 kor., Horvat Ferenc 1 kor., Rákóci Janoša žena 2 kor., Raj Števana žena 2 kor., Lebar Gejta 1 K., Litrop Ferenc 1 kor. 60 fil., Törnár Peter 2 kor. 90 fil., Matjašec Martin 1 kor., Könji Mariška 4 kor., Matjašec Káta 60 fil., Tivadar Roza 2 kor., Matjašec Štefan 2 K., Raj Štefan 2 kor., Tkalčič Jožef 60 fil., Tratnjek Gejta 1 kor. 50 fil., Tompa Ana 3 kor. 60 fil., Litrop Jožef 2 kor., Sobočan Ivan 1 kor., Hozjan Ludvek 1 kor. 30 fil., Raj Ivan 2 kor., Tratnjek Ivan 1 kor. 60 fil., Horvat Anton 2 kor. 60 fil., Zver Štefan 3 kor., Zver Štefan 1 kor., Bohnec Janoš 2 kor. 20 fil., Sobočan Jožef 2 kor., Sobočan Janoš 1 kor., Tratnjek Káta 2 kor. 40 fil., Žalig Štefan 1 kor., Roudi Mariča 1 kor., Sobočan Matjaš 1 kor., Tivadar Ivan 1 kor., Gerič Marko 60 fil., Lutar Jožef 50 fil., Kolarič Ana 1 kor., Žižek Andraš 2 kor., Gjörköš Matjaš 90 fil., Balažic Jožef 1 kor. 90 fil., Dominko Ferenc 1 kor., Markoja Marko 50 fil., Zver Marko 2 kor. 50 fil., Sobočan Jožef 80 fil., Balažic Marko 1 K. 92 fil., Markoja Jožef 3 kor., Raj Marko 1 kor., Ftičar Andraš 70 fil., Zver Jožef 1 kor. 40 fil., Raj Andraš 3 kor., Hozjan Ferenc 1 kor., Glavač Ivan 2 kor., Markoja Jožef 1 kor. **Vse vküp 245 kor.**

III.

Z Renkovec:

Vinčec Julia 50 fil., Markoja Julia 50 fil., Ferčak Julia 60 fil., Ferčak Ana 50 fil., Štaus Ana 30 fil., Štaus Marija 30 fil., Kóren Ana 1 kor., Horvat Ana 1 K., Sraka Anton 1 kor. 20 fil., Kóren Matjaša žena 40 fil., Terboča Matjaša žena 40 fil., Magdič Marko 1 K., Düh Agota 40 fil., Ferčak Štefan 1 kor., Horvat Ana 1 kor., Terboča Janoš 60 fil., Šómen Janoš 1 kor., Litrop Štefan

40 fil., Zver Marka žena 1 kor., Režonja Martin 20 fil., Režonja Ivan 20 fil., Magdič Martin 1 kor., Toplak Štefana žena 1 kor., Zadavec Štefan 40 fil., Ferčak Štefan 60 fil., Režonja Ana 20 fil., Ferčak Ferenc 40 fil., Litrop Jožef 40 fil., Zadavec Jožefa žena 40 fil., Koren Julia 50 fil., Zadavec Ferenc 50 fil., Štaus Janoša žena 1 K., Koren Matjaš 2 kor., Pücko Matjaša žena 40 fil., Franko Geza 1 kor., Pücko Jožefa žena 20 fil., Pücko Ferenc 40 fil., Toplak Jožef 60 fil., Koren Janoš 1 kor., Koren Jožef 60 fil., Koren Bara 60 fil., Ošljaj Klara 30 fil., Zver Ivan 1 kor., Pétek Števan 40 fil., Tratnjek Janoš 1 kor., Zadavec Julia 20 fil., Horvat Verona 40 fil., Ferčak Martin 1 kor., Horvat Števan 40 fil., Magdič Martin 1 kor., Draskovič Ana 1 kor., Matjašec Orša 40 fil., Korošša Julia 30 fil., Korošša Matjaš 40 fil., Koren Marka žena 40 fil., Režonja Števan 1 kor., Ferčak Julia 20 f., Tratnjek Gejta 20 fil., Toplak Ana 60 fil., Ferčak Števan 2 kor., Koroša Janoš 40 fil., Koroša Ivana žena 1 kor., Vinčec Magda 40 fil., Magdič Bara 1 kor., Markoja Števan 50 fil., Gomboc Matjaš 1 kor., Režonja Antona žena 40 fil., Koren Ivan 50 fil., Černi Ferenca žena 1 kor., Balažic Pavel 20 fil., Koroša Jožef 40 fil., Horvat Štefana žena 40 fil., Vinčec Matjaš 40 fil., Koren Štefana žena 1 kor., Režonja Jožef 40 fil., Dominko Štefan 2 kor., Koren Gizella 7 kor., Koren Klara 50 fil., Koren Bara 50 fil., Zavec Ana 1 kor., Koroša Bara 1 kor., Zavec Jožef 1 kor., Ferčak Matjaš 40 fil., Černi Štefan 20 fil., Koren Ana 20 fil., Koren Ferenc 1 kor., Vinčec Štefana žena 50 fil., Draškovič Ferenc 1 kor., Vinčec Julia 4 kor., Vinčec Jožef 1 kor., Čiček Klara 1 kor., Režonja Štefan 1 kor., Vinčec Štefana žena 80 fil., Magdič Jürja žena 1 kor., Šebjan Petra žena 60 fil., Fölbar Štefan 40 fil., Stanko Janoš 1 kor., Tratnjek Janoš 1 kor., Tratnjek Štefan 1 kor., Toplak Ferenc 2 kor., Litrop Bara 1 kor., Toplak Števan 2 kor., Toplak Pavel 1 kor., Gujtmann Jožef 60 fil., Koren Ferenca žena 1 K., Magdič Martin 1 kor., Škapulerska družba 2 kor., Režonja Št. 1 K. **Vküp 88 kor. 70 fil.**

Nevtepeno Poprijeta Devica Marija,

ZMOŽNA GOPSA VOGRSKA — POBOŽEN MESEČEN LIST.

VREJŪJE GA:

KLEKL JOŽEF

plebanoš na pokoji v Črensovcih. Cserföld (Zalamegye).

Z dovoljenjom višesnje cerkvene oblasti.

Prihaja vsaki mesec 8-ga na veseli spomin petdesetletnice 1. 1904. dec. 8-ga obhajane zavolo razglašenja verske pravice o Marijinom nevtepenom poprijetji, šteri den je te pobožen list prvič slovencom vogrskim do rok dani. — **Cena 2 koroni, v Ameriko 3.**

Marija nas vči ljubiti Jezušā.

Za časa Nazaretskoga življenja Jezušovoga so ljudjé njega ne poznali, ali poznala ga je bl. Devica Marija pa ga je z velikov ljubéznostjov ljubila.

Lubila ga je v spoznanji njegovoga božánstva i njegove neskončane popolnosti, bole ga je ljubila, kak vsi angelje i svéci njega ljubijo i ljubili bodo.

Njéna lübao je jezerokrát popolneša bila od lübavi drüghih mater, ár je ona do popune molbe lübila svojega sinü, ki je Bog i človek v ednoj osebi.

Tá lübau je zbüdila ino podežgávala v njoj nevgaslivo želenje, da bi vsako rázumno stvorjenje njega tak lübilo, kak ga lübi ona.

To je že v naturi čiste lübézni, ka nema vékšega želenja, kak sebé z drüghimi vnogimi, kem večimi srcami zjediniti ino vsa srca na lübau zvužgati.

Tak bi mogli poznati Jezusa, kak ga je poznala bl. D. Marija, te či bi ga znali lübiti tak, kak ga je lübila ona.

Pa njéno lübau prav popisati bi tüdi samo te znali, či bi vidili v njéno prečisto srcé ino bi lahko čteli v njem kak preveč, z kak velkov lübéznostjov je lübila ona njega.

Svéta mati boža, pokáži nam tvoje srcé, naj je spoznamo prav, naj vídimo v njem tvojo lübéznipuno čistost, milošče puno priklonjenost, goréčo lübau i vsa velka tvoja plemenita čütenja!

Čüj, düša moja! Kak či bi pregovorila... Marija sama guči z tebov pa ti právi: Ne bi nikdár vredna bila mati Jezusova biti, či ne bi moja lübézen vékša bila od lübézni vseh stvorjenj.

Dén za dnévom je rásla moja lübézen, ár sam dén za dnévom nove i nove popunosti spoznala v njem.

V nikom drügom, kak v toj lübézni sam najšla jas sladko tolážbo ino radost; tá lübau mi je bila podpora moja, žítek moj, mír, vesélje i bláženstvo moje.

V Nazarethi sam siromaška i nepoznána živelá; liki drágocenost, štero je za mené Jezus bio, mi je bogato nadomestila vsa drüga. Ki Jezusa má, on má jedíno právo drágocenost, on se more za bogatešega i bláženšega čütiti od vseh zmožnih zemlé.

Blážena, sto, jezerokrát blážena so srca, štera lübau Jezusova živé, štera samo za njega bijejo.

Šáma tá lübvav je mogoča zadovolnost i mir dati človečemi srci; brezi té lübvavi ne stálnoga veselja, niti hvále v ničem na sveti. Komi bi se veselio na sveti on, ki ne ve, kak milosládka je lübvav Jezušá?

Kem bole što lübi njega, tem bole začüti, kak veseló je lübiti njega, ki je sám nájvékše lübvavi vreden.

Kakštéč teško je življenje v toj suznoj dolíni, ne tú nindri takše nevole, niti nesreče, kak jo má srcé, štero ne lübi Jezušá.

Ki ne lübi Jezušá, jeli si je on premišlávao kda od toga, što je on? Jeli se njemi senja, kak velike lübézni je vreden on?

V Jezuší so vse popunosti stvorjene nature tak, ka njega moremo za popunost stvorjenja spoznati.

V njem se nájdejo vse popunosti milošče, vsi više-naturni dári boží v takšoj meri, ka ne človeka, ki ne bi mogeo vzéti z njega.

V njem so vse popunosti božanstva samoga, ár je v njem božánska natura z človečov zjedinjena. Njegova zmožnost je boža zmožnost, lepota boža lepota, modrost boža modrost i svétost njegova je boža svétost.

Pa bi bilo srcé, kakše srcé, štero se ne bi genolo na lübvav Jezušá?

Pa šče več! Či Jezuš ne bí bio za volo sebé i sam v sebi nájvékše lübvavi vreden, je vreden záto, ár je vsik-dár lübo i lübi na veke. Kेलiko trpljenja, kak teško smrt je préstao samo za to, ka bi ti svojo lübézen prav posvedočó!

Pa je morje trpljenja ne moglo poménjšati njegove lübéznosti, či li, ka si tí zrok bio toga trpljenja. Zato je nastavo oltársko svestvo, ka bi svoje telo i krv dao tebi, ka bi svoje zaslúžke delio tebi, ka bi svoj žitek i lübvav po toj poti v tebé cepio ino se tak brezi henjanja tebi darüvao. Njegova lübvav ne pozna té reči: dojde. Ne je bilo, niti ne bo lübézni nikdár, štera bi bole gorela, kak

plamti ljubézen njegovoga Srca. Ešče več bi darüvao On za tvojo ljubav, ešče več bi dao za tvoje zveličanje, či bi mogočo več i kaj vékšega dati, kak samoga sebé.

Záto, či nájdeš kaj vékšega, kaj bole ljubézni vrednoga, kak je Jezuš, te naj bo, daj tistomi tvoje srcé. Či je pa On pred vsem drüгим i više vsega drügoga vreden tvoje ljubéznosti, jeli njemi jo moreš, jeli njemi jo slobodno zatajš?

Je ne tak, ka je vse tmična megla na sveti zvün ljubéznosti Jezušove?

Pa či ščéš, kda samo ščéš, kda i kde koli ščéš, se lahko veselís ljubéznosti Jezušovoj. Či zamüdiš to lepo priliko, si vreden, ka bi nesrečen bio svoje žive dní.

Naj se osladi srce tvoje na ljubav, štera ne pozna žalosti, štere spremenljivost ne briga, slabost ne mantrá, štere te smrt ne oropa, štera samo bláženstvo dáva tü i na onkraj groba.

Drügi prijátli, kelko koli jih jé, te znájo povržti pa te povržejo tüdi; ka bi te Jezuš povrgeo, toga ne ga! Od njega edna reč je sladka tolážba tužnoma srci; drügi prijátli so ti samo »neprilični tolažitelje.« (Job. 16, 2.)

Ka za britkosti, ali žalosti te doségne, ka za nesreče se ti protí, či je ljubav Jezúša v tvojem srci? Či Jezuš živé i kralüje v tebi, si nájbogatejši, nájmožneši, nájbláženeši med živočimi na zemli.

Drági zaklád je ljubav Jezusa, štero či máš, lahko vsa drüga veselja neháš? Jeli ne more Jezuš sám zadovoliti srcé, štero lübi njega?

Oh »mati lepe ljubézni i svétoga vüpanja!« z globočina srcá te pozdrávlam i zvišávam za volo tvoje ljubézni do Jezúša. Z zelenjom želem, naj moj Bog i zveličiteo nájde svoje veselje v tvojoj ljubavi ino popuno radost i dopadjenje za vnoga žalüvanja tak vnoгих nezahválni src, kak je tüdi moje! Pomori mi, naj moje srce tüdi za Jezúša, za njega samoga gorí ino si z zelenjom

žele njegovo biti. Znam že, ka sam dužen Bogi, svojemi
Zveličiteli. Vsaka miseo moje pámeti, vsaki vdárec mojga
srca naj od lübavi Jezusa gučí . . . (bi.)

POZDRAV NA BOJIŠČE.

Jezušek je prišo k nam . . .
Mili, lepi, te najboljši.
Mir ponüja : vsem ga dam,
Naj so doma, ali v boji,
Si mirovni,
Ali v borbi
Jaz sem naime »Kralj mirü.«

»Kralj mirü« je prišo k nam!
Njega prosi srčno, milo
Vsaka düša ne zaman:

Dabi se vas skoro smilo,
Oj vojáki,
Mili, drági,
I vam poslao blažen mír.

Sv. Leonard Portomavriški.

(27. novembra.)

Svetnik, ki je na misijonaj vernomi lüstvi posebno prepóračao pobožnost svete križne poti, i tūdi častitev svetoga Rešnoga Tela povsedi razširjavao, je bio sv. Lenart.

Sveti Leonard se je narodo leta 1676. na Taljanskom v Porto Mavriciji. Že kak mali dečak je rad molo pa častio najsvetejši sakrament. Ğda je bio star 21 let, je stopo v red manjših bratov sv. Franciška. Ğak sveti Francišek je tūdi Leonard srčno želo, ka bi šo med nevernike oznanjūvat Jezušu Ğristušu pa za njega krv prelevat. Bog njemi je pa odkazao drūgo delo. Zebrao ga je za apoštola najsvetejšega oltarskoga svestva v domačoj deželi.

Ğda je bio posvečeni za mešnika, je 44 let potūvao kak misijonar po taljanskih mestaj i vesnicaj. Hodo je vsigdar bos, nej samo v lepom vremeni, nego tūdi v dežji pa v snegi; noso je siromaško obleko; neprestanoma se je posto; spao je jako malo, pa ešče tisto na trdom ležišči. Ğamkoli je prišeo, povsodi so se zbirale velike vnožine lūdi okoli njega pa poslūšale njegove govore.

Pobožnost do presvetoga Rešnoga Tela njemi je bila navaden pomoček, s šterim je največ dūš pridobo za Jezušu. V vsakom kraji, kam je prišeo, njemi je bila

prva pot v cerkev pred tabernakel. Sveto mešo je opravil s takšov pobožnostjov, ka so bili do srca genjeni vsi, ki so ga vidili pri oltari. Da bi se na presveto daritev tembole pripravo, je vsaki den šo k spovedi. Že za mlada je bio vajeni, ka je vsako sveto obhajilo prijao kak sveto popotnico za zadnjo vüro; pa je to delao tüdi kak mešnik: sveto prečiščavanje pri meši njemi je bila sveta popotnica. Vsako zajtro je bio pri telikih svetih mešaj, pri keljkih je samo mogeo biti. Sveto mešo je zvao za sunce krščanstva, za dūšo naše svete vere, za središče katoličanske cerkvi. Vsigdar je nagovarjao lüdi, či li količkaj vtegnejo, naj idejo vsaki den k svetoj meši. Gda je šo k oltari, ka bi opravo sveto daritev, si je mislo, ka ide na Kalavarijo. V dūhi je vido angele pa svetnike, ki so ga sprevaljali k oltari.

Pri vseh misijonaj je proporačao svojim poslušavcom, naj kak v največšem številu z gorečimi svečami sprevaljajo presveto Rešno Telo, gda je nese mešnik k betežniki na dom. Pa je nej govorio zaman! V Jakini so se prle sramotili počastiti najsvetejši sakrament; gda je pa tam sv. Leonard predgao od častitvi svetoga Rešnoga Tela, je do 500 lüdi s svečami sprevaljalo mešnika, ki je neseo Jezusa k betežniki. V večih kak v 130 cerkvaj je vpelao bratovčino večne častitvi presvetoga Rešnoga Tela.

Sv. oča je želo, ka bi svetnik prišeo v Rim. Čiravno, ka je bio na smrtjé betežen, se je zato li včasi odpravo na pot. V Folinji je šteo služiti sveto mešo. Tivariš, ki je šo ž njim, ga je proso, naj té den opüsti sv. mešo, zato ka se rekši od slabosti že tak komaj vujška drži. Sveti Leonard je pa odgovoro: »Brat, edna meša je več vredna kak vsi kinči sveta.«

V Rimi so ga prenesli v bolnišnico, pa se je šče tam ednok spovedao, potom pa vzeo k sebi sveto popotnico. Gda je prišeo mešnik s presv. Rešnim Telom,

je tak pobožno pa pristrčno obüdo vero, vüpanje pa lü-bezen, ka so vsi nazoči jokali. V noči potom je mirno v Gosposi zaspao. 27. novembra 1751. leta.

Zapomlimo si dobro dvoji navuk z predg svetoga Leonarda: 1.) či vtegnemo, ne zamüdimo nieden den svete meše; 2.) nigdar se ne sramüjmo sprevajati Je-zuša na poti k betežniki!

Furneski svetnik.

Guy je tak nemiroven bio, ka se zvün poti z nikim ne vido brigati. Prijázno se poslovo od redovnikov, potom pa na konja skočo rekoč:

— Či je vse to istina, ka sam čüo, te bom sam za pár let vido znova prijázne dolé Furnesa!

Tak za kakšivi dve vöri je opat k sebi dáo pozvati redovnike, ki so méšnicje bili; obráz njemi žalosten bio. S trepetajočim glásom njim dáo na znánje, ka penezi, štere je kralica poslala, so preminoli. Što je je odneso? Što se jih tekno? Ne more zarazmiti. Tüjinca ne ga v samostani. Roparje so ne mogle biti, ár bi te kaj drü-goga tüdi falilo.

Sásni so čüli to redovnicje, pa so to svetovali Opat, naj dá preiskati vsako celico.

Tak se je tüdi zgodilo; vse so preiskali, ali zobstom. Gda so pred dveri Jánošove sobice prišli, so dvojlivo glédali na Opata, či bi notri šli, ali ne? Opat je s prijáz-nim smehom kimno, ka ja. Notri so stopili; nájprosteša soba je bila to; na posteli je edna stára reverenda le-žála; gor so jo zdignoli, pa, što popíše grozo, gda je mošnja vö ž njé spádnola! Nerazumlivo! »Jánoša zovte« — je velo Opat. Jánoš je notristopo pa čüdno glédao veliko trumo v svojoj hižički, ali mošnje je ne vido.

— Jánoš — je djáo Opat. — Zvediš, zakaj si sem pozváni; či ti ne bi meo falinge, bi vse pozábo, ali za volo tvojih bratov vó morem nazvestiti. Peneze smo pri tebi najšli. Poklekni dol pa spoznaj svojo falingo.

Z Jánošovi oči se vse vidilo, samo greh ne. Rávno je svojo nedužnost šteo posvedočiti, gda je Opat dale gučao:

— Ti si bio slednjen v mojoj sobi, záto se ne moreš vózgučati, edna nágla sküšnjáva te napádnola; hitro požalúj svoj greh, vadlúj ga, pa čni pokoro.

Jánoš je niti reči ne spregovoro: Obláz njemi prebledo, pa se v celom teli strсно, ár rávno, gda je svojo nedužnost šteo posvedočiti, njemi na pamet prišla njegova molitev. Bog ga je poslühno. Tú je prilika, zapopadnoti jo trbe. Njega, koga so dozday za svéca meli, zdaj zavržejo, kak táta? Hüdi düh ga je strašo, angeo ga pa tolážo, pa njemi veliko vrednost toga junaškoga zatajüvanja pred oči postávlao. Na slednje je zmágao dober düh. Pred opata se vrgeo pa si zakrio lice. Vsi so prepričani bili, ka je grešen, pa so se starali nad njim.

— Sedemdvajsti let sam med vami — je spregovoro Opat — pa v tom dugom časi se ne pripetilo kaj takšega med vami; zdaj oprvim se zgodilo, ka té greh morem kaštigati. Glás té spáke naj ne razide; želem, naj to znami v grob odide. Ti pa Hilár idi pa povej moléčim bratom, ka so penezi nájeni; kak, to zamučí. Greh našega brata de pozáblen, on de pa pokoro delao. Vzemem od njega zdaj vse slüžbe, pa jih nigdár več ne dobi nazáj. Bog pa naj milostivno sprime njegovo pokoro.

Potom so vsi ostavili sobico, samo Jánoš je ostao v njoj. Taki se na kolena vrgeo pa se v vreloj molitvi zahválo Jezuší za njegovo dobroto.

Od toga dnéva máo je Jánoš pri nikšem važnešem deli ne poleg bio. To vse je mirno trpo, düša njemi pa ešče lepša bila, kak negda. Lüdjé so pa pomali záčali

pozábiti Furnesskoga Svéca, stanovniki samostana so se pa ogibali Jánoša, brezi toga, ka bi sami znali zakaj, samo to so sumnil, ka se nikaj zgodilo z Jánošom. Istina, prišeo je čas, gda je zavrženi redovnik, ne znoo že kaj od velike dúševne bolezni, ali takši hip si je vsigdár pred Razpétoga poklekno, pa krátka, vrela molitev ga vseli znova ojáčila na nošo težkoga križa.

Leta, duga leta so minola tak, Sir Guy se pa vsigdár zdigávo v části, štero si je z svojov batrivnostjov zaslužo. Neki dén je ednoga poslanca poslao k Opatu, šteri je naznano, ka naskori pride imeniten plemič.

Marijina cérkev na Tirolskom v Absanci.

Močna žela Jánoša je bila svétek vseh angelov v nebésaj svetiti, pa tá žela se v zádnji letaj vsigdár povekšávala, tak ka je sám pravo, ka se vüpa, da té svétek de že skoro v nebésaj svetio.

Neki dén je eden redovnik proti svojoj voli močno razžalo Jánoša. Rávno bi njemi klüč trbelo od zakládnic, pa je Jánoša zváo naj njemi ga prinesé, ali hitro si je nači zmislo:

— Ne, ne ti Jánoš, brat Sebeščán bo tak dober pa mi ga že prinesé. Janoš je ponizno nagnó glavo na to nezavüpanost pa je mučao.

Na slednje se spuno čas skušnje. Pred angelskov

nedelov tisti dén rano ga ne bilo po molitvi v cérkvi. Iskali so ga v daléšnji celici, ár je že dávno ne poleg Opata prebivao. Tam je ležao siromak na zemli brez zavesti. Položili so ga na posteo, ali vüpanja že več ne bilo.

Naznanili so to žalost Opatu. Janoš je opravo svojo slednjo spoved, k sebi je vzéo sv. popotnico, pa gorvzeo slednje mázánje, i tak pripráven je z veseljom pa mirovno čakao konec, pa sám pravo, ka de na drügi dén že med angelmi svetio njihov svétek. Opat ga je tüdi pohodo, pa se poslovo od svojega dobrega sina.

Pa v toj skrádnjoj vöri je šče edno veliko sküšn-jávo mogeo prestáti Jánoš, to naime, ka bi razodeo svojo nedužnost.

— Naj si konči po smrti mislijo odmené dobro — si pogučao v sebi. — Ne, — je odgovorilo junaško srcé — naj bo moj žitek zakriti: — pa je mučao. Tak je mino čas do poldnéva. Začela se smrtna sila.

Med donenje düšnoga zvona se mešalo pokanje kopit. Sir Guy je prišeo. Opát se je veselio svojemi brati, ki je prijázno pozvedávao po stárih spoznáncaj.

Ka je pa Jánoš pravo, gda je peneze v svojoj sobici najšeo — je pitao mladénc — mislim si, kak prestrašeno je glédao?

Opat je prestrašeno glédao na brata, pa nemirovno spítávao, ka šče stem praviti.

Na to je Sir Guy povedao, kak je on hráno peneze v sobico pobožnoga redovnika, samo ka pozábo to drügomi povedati, ár je tak náglo odpotüvao te.

Opat je strsnjeni poslušao vse to, pa nazádnje potrto spregovoro:

— Gospod Bog mi naj bo milostiven, ár sam nedužno osodo ednoga svéca — pa na to je povedao, ka se zgodilo z penezami — zdaj njegova lepa düša ide v nebésa, ár tužen glás zvoná njemi spevle, drági brat —

ali zná biti šče ne kesno, k njemi ščém iti pa ga na kolenj za odpúščenje prositi.

— Tak je, on je právi svétec bio — so odgovorili redovnicje, pa šli za Opatom k Jánoši.

Gda so v sobo stopili, se mirajoči proti njim obrno. Lice se njemi svetilo.

— Dete moje! — je skrikno seri Opat jočéč, tak, ka so njemi skuzé na roké mirajočega kapale — odpústi mi, odpústi nam vsem. Bog je odkrio tvojo nedužnost.

Edno megnjeno so se zosvetile oči; potom pa sladki smehljaj, pa je Devica Marija sprijéla v svoje krilo vrloga sina.

— Bog moj — se jokao Opat — on je že v nebésaj!

Redovnicke so tam stáli okoli pokojnoga, ne so se skuzili, ár tisti, ki je zametávanje tak junaško prenášao, je z odičenim licom ležao pred njim. Sobica se pa napunila z nebeškov dišávov. Sir Guy je pa sledkar večkrát pripovedávao to zgodbico svojoj deci, opominajoč je, ka nepremišleno naj nigdár ne činijo nikaj.

Z vogrskoga prestavo: Mirosláv.

Nemarnost za nebesa.

Gda je sv. Fulgencij vido, kak imenitno, veličastno i blišcobno je obhajao casar Teodorik svoj vhod v Rim, velo je svojim pajdásom: »Či je v Rimi takša bliščoba, kakša šče bo le v nebeskom Jeruzálemi. Či prijátelom nečimurnosti te svet nakláda takše časti, kakšo čast, kakšo srečo je Bog pripravo tistim, ki bodo v nebésah gledali i občüdüvali vretino pravice.« Po takšem premišlávanji se zdigne dúša, štera koprne po večnoj sreči, od vidnih stvari k nevidnim i zgledavajoč posvetno visokost

i bliščobo pride na to, da premišlávle nebesko kraljestvo. Kak slepi so teda tisti, ki se dájo od posvetnoga veselja tak omámiti i od sladnosti toga sveta, da pozábijo na svoje viso'čo pozvánje i se ne brigajo za neskončno nebesko veličánstvo. I keliko zglédov takše slepote vidimo vsaki dén med svetom. »Ali ne nájdemo v vseh časi lüdi, ki so tak lakovni posvetni stvari,« pise sv. Gregor, »da celo večne reči zavolo njih sovražijo i zaničüjejo? Namesto da bi hodili za posvetom svete vere i mislili na domačijo, za štero so stvorjeni, pobéšajo oči le na zemlo, pozábijo nebésa, ár bole lübijó tmico kak svetlost posveta.«

O človeška deca! Kak je to, da je vaša vera tak oslabela, da vas velikost i imenitnost božih oblüb več ne miče! Ne lübite minlivoga posvetnoga življenja, oh lübite ráj večno. Či bodete nemarni za nebésa, jih ne bodete dospeli i jih tüdi ne morete nigdár doségnoti. Zakaj nebésa so kraljestvo, štero se more privojsküvati, so kinč, šteri se more iskati, so cena, štera se more zaslüžiti, so korona, štera se more s krvávim trüdom privojsküvati. Pa što de delao, što se vojsküvao, se trüdo i mantrao za kaj takšega, kaj ne pozna, ne lübi i ne žele, ka človeka ščista nikaj ne miče i ne veseli? Oh vse nači je bilo v prvih časih krščánstva. Te so lüdje z vso goréčnostjo hrepeneli po nebésah i se v istini trüdili za njé. Nebésa so njim bilé nájslajša miseo, štere so se ne mogli znebiti nigdár. Vnogi so vse zapüstili. Nad tristo let je tekla krv manternikov; radi so dáli življenje, gda so glédali na sv. nebésa. »Za Kristusá mreti,« je pravila nedužna deklica sv. Cecilija, gda jo je birič, ki je meo smrtno sodbo nad njov zvršiti, pomilüvao, »za Kristusá mreti, se pravi: dati blato za zlato, kučo za palačo i prah za korono.« — Gda so sv. Agapiti djali žrjavico na glavo, velo je biričom: »Ka máram, če se gláva žežgé, ve de v nébésaj koronana.« — Sv. Agata je šla tak vesélo v krvávo smrt, tak da bi šla na svádbo. I što po-

piše veselje, z šterim je nedužna deklica, sv. Neža v svojem trinájstom leti darūvala svoje življenje nebeskomi zaročniki?

Zaistino pogled na nebésa i žela, si jih keljko je mogoče z junaštvom prisvojiti, je navdūšūvao moške, da so zaničevali vse posvetno i celo smrtne bolečine; je dávao materam moč, da so se veselile, gda so vidile svojo deco prelevati krv za sv. vero; je osrčávao mladénce i deklice, da so se odpovedali vsemi posvetnomi veselji, da bi edino srcé posvétili edinomi Bogi.

Pa, o moj Bog, kakša spremenba je denésnja? Pogled po širokom sveti nas vči, da večina lūstva od nebés nikaj ne vé, nanjé ne misli, ali se za nje ne briga.

Iz Azije i Afrike, kje je bilo nigda krščánstvo tak živo, je zdaj skoro preminolo. Lūdstvo, ki tam živé, ne vé nikaj od toga, ka nas vči sv. vera od nebés; nemajo življenja vsebi, ár ne poznajo tebé, právoga Bogá, ne Jezusa Krištuša, šteroga si poslao, Vednáko se godi lūstvi na otokih Tihoga morja. Keliko milijonov lūstva je, ki živéjo v tmici nevednosti i smrti, ki ne poznajo králestva, štero nam je Jezus kūpo v svojov krvjov. Njuva nesreča je genola sv. Franciška, da se je pred tri sto letih podao k njim, da bi njim oznanūvao sv. evangelium. Gda je té sv. mož prišeo na Japonske otoke, je zdihno, pun lūbezni do človeštva, iz globočine srca: »O da bi mogeo zleteti v Pariz i vučenjákom na tistom vseučelišči opisati nesrečo teh narodov i njim segreti srca, da bi zapūstili nepotrebne návuke i prišli sem dūše zveličat.«

V drūgih krajih se ovak nájde krščánstvo, ali jako pokvárjeno i oskrunjeno s krivoverami: tū i tam ležijo po tleh mladike, od vinskoga trsa odrezane, vse sūhe i brez življenja. Deca odpádli od maternoga srca, neščejo nikaj več čūti od vozke i trnjave poti, ki vodi v pravo domovino. Oslepleni od sladnosti toga sveta, hrepenejo

le po tom, ka njim čas osrečuje, za prihodnje življenje se pa ne brigajo. »Rada se odpovem nebésom,« govorila je večkrat edna kralica, da bi samo štirideset le kraljvala.« Kelikokrat omámijo strasti nevolno človeče srcé, da se za nájménjši dobiček odpové vsem pravicam do nebeskoga králestva.

Pa tüdi med decov sv. crkvi i spoznovalci Krištusovoga evangeliuma se nájde denéšnji dén dosta mlačnosti i nemarnosti do vsega, ka je večno i nebeško. Kje so dnesdén tiste blage düše, ki po rečah sv. Pavla čakajo zveličánskoga vüpanja i odičenoga prihoda velikoga Boga i Zveličitela Jezusa Krištuša (Tit. 2, 13.), ki mislijo le na večnost, ár májo le nebesko plačilo pred očmi? Oj, večina krščenikov je tak mláčna, neobčütliva i neskrbna za nebésa, da v istini zaslüžijo grajanje, štero sv. pismo dávla Izraelcom, da so náimre oblübleno deželó za nikaj meli. Te svet je tak zameknjeni v to zemlo, da oči proti nebésom zdignoti ne more. Oblüblena dežela, kje ne bolečin, ne skuž, nebesko mesto, kje kralüje večni mir, stolec neskončne radosti, kje je dén brez noči, sonce brez mračenja, to neskončno Krištusovo králestvo nema v zdajšnjih časih za ništérnoga nikaj mikavnoga v sebi, kak da bi bila prazna reč. Ka dela pa lüdstvo šče bole nemarno i neobčütlivo za nebésa, je greh. Što pokuša njegov čemér i vda svoje srcé gizdosti i telovnomi poželenji, pozábi sčasoma na vse dušne i višenaravne reči tak, da se ne briga več za darilo, ki je odmenjeno jakosti v večnosti. Takši iščejo v begočem časi stanovitno srečo, štero le večnost more dati, ár nazádnje zaspijo tak trdno v svojoj nemarnosti, da jih ne more ne vest, ne nevola, ne strah pred smrtjov iz njuvoga prešnjega spánja zbüditi, pobolšati i za nebésa oživetí. Takših žalostni prikázni je v zdajšnjem časi brezi števila. V ednoj deželi, kje má takimenüvana državlanska ženitev (civilni zakon) postavno veljavo, je živo eden šolski vuče-

nik v zvezi, ki je bila ovak po postavah tiste dežele dovoljena, ki je pa od katoličanske c rкви zavržena i spoznana kak pregrešna privilega,  r ne za svestvo posvečena.  r je bilo mesto, kje je te vučenik živo, ščista katoličansko, je bila t  zveza njegovomi pozv nji v izpodtiko. Tožili so ga pri občinskem prestojništvu za volo nje i so zahtevali, naj ga vržejo iz sl žbe. Na to pa povzeme eden občinski svetov lec reč, rekoč: »Ka ga iz sl žbe odpraviti? Zakaj pa? Toga pa venda ne; t di jaz tak živ m, pa n j se le prikaže, ki bi mi šteo br niti, ka post va dovoli.« Ali je ne to nemarnost za neb sa?

Eden  lovek, ki je za volo lagoonjega življenja meo malo v panja, ka de zveličan, smrtno zbolil. Opominali so ga, naj se zmiri z Bogom. On je pa odgovoro; »T di moj oča je tak živo;  i je oni pog bleni, n j pa bom t di jaz.« Ali ne bio te moŹ nemaren za neb sa?

Edna siromaška Źenska je mela troje dec . Veliko siromaštvo jo je stiskalo, da ne mogla dec  preŹiveti. Ka v ini? Ona sklene vse troje dec  vr ti v potok Seno, da bi se vtopila. Ali ne bila t  mati nemarna za neb sa? — Eden mlad nec je živo v pregrešnoj zvezi z ednov oŹenjenov gospov. Eden d n, gda so ga  em rje i strast nap dla, strli n jprvl  njo, potom pa še se b v mori. Ali se je t  mlad nec kaj brigao za neb sa?

I  i pogl dnemo zapisnik grchov zdajšnjega  asa, kak ga m mo odprtoga vsaki d n javno v načelih i v v djanji v vseh časopisih, smemo povedati, da nas ne more nišče kriviti predrzni sodb,  i nar vnost povemo, da se večina l dstva za neb sa malo ali pa nikaj ne briga.

O da bi b r mi, ki st m  tenjom premišl vlemo neb sa, iz svoje skušnje spoznali, kak sladko i tolaŹljivo je, vervati srečno večnost! Radi bodemo potom sprejeli vsako še tak britko nevolu iz boŹi rok z sladkim v panjom, da pridemo v neb sa. Posvetne muke i bolečine, šterim nišče ne vujde, nas ne do več plašile;  r spom-

nili se bomo, da pod suncom ne stanovitne stvari, da vse miné i vse prejde zvün toga, ka je večno. Potom še le bomo spoznali, kak drági je čas našega življenja i modro skrbeli ga tak obračati, da si z njim kúpimo srečno večnost. (Štöger — „Nebeska Krona.“)

Pomágajmo pokojnim vojákom.

(Navuk držani tretjerednikom.)

„Ljübezen je móčna kak smrt.“

(Pes. Pes. VIII. 6.)

Dragi tretjeredniki! Zadnjo nedelo meseca oktobra za prišestni mesec november držimo navuk. To pa zato, naj nam nieden den ne bo mino v prišestnom meseci, šteroga ne bi kaj posebnoga včinoli za pokojne vojake. Spravimo tak že dnes naprej si vred v dūši vse tiste dare, štere njim sledkar darūvali bomo. Millionov ne ga med živimi, ki so láni toga hipa še to zemljo tlačili, kak mi, te zrak dihali kak mi, znami molili, trpeli, se vūpali i v nébo gledali. Njuv i naš pogled je eden bio. Dnes pa ne ga jih. Povrgli so nas v teli, ne pa v dūši. Telo njim prhne v neznanih krajeh, v globokih vodinah, na strmih pečinah, v votlinah, prepádah, v zverinskih i ribjih trebühah, — dūša njihova pa gleda po nás, hrepene po našoj pomoči, žele, da bi njej mi konči edno reč voščili, edno kapljo hladilne dūševne pijače ponūdili, edno drobno dūševnoga krūha vlomili, — ár jr v velikoj nevoli, v strašnom ognji, v šterom trpi nezmeren glad žejo po večnom veselji. — Ljübite svoje bližnje? Ljübite svoje može, svoje sine, svoje očéte? Ne vete, ka dobrotnik zaslūži našo pomoč? Sovražnika ne veli morebit Gospod ljübiti? Pa grob pozna lahko sov-

ražnika? Ne ga zato duše med nami; štera za pokojne vojake ne bi dužna bila dosta včiniti. Tretjeredniška pa ešče bole, ár njej vodilo nalaga veliko ljúbézen do bližnjega. Ne samo vi: sirota žena, deca, stariš, brati, sestře, ki ste se z tužnim jočom i z portim srcom že posloveli od svojega pokojnoga vojaka, ne samo vi, kim žalost zavoljo zgúbe mokri oči, nego i mi smo dužni, ki z sühimi očmi gledamo té strašen boj, dosta včiniti za pokojne vojake. Pokojni so naši bratje, so ljúbljenci Jezušovi, deca Marijina, naši dobrotniki, ár so za nás mrlí, moremo je zato ljúbiti. I dá je ljúbézen močna, kak smrt po rečeh sv. pisma, moremo ljúbiti pokojne vojáke z takšov ljúbeznostjov, štera premaga vse, kak smrt. Kak smrt nikaj ne odstraši, da ne bi svoje naloge zvršila i življenja vzela, ravnotak nas ne sme nikaj odstrašiti, da ne bi svoje duševne pripomočke tem dragim pokojnim darüvali za njihovo hitrejše rešenje. Tei pripomočki si pa naši odpústki, naša zadostila. Tá moremo darüvati pokojnim, med šterimi je zdaj največ vojakov i bo tüdi lahko še na stotine let. Naj se pa ne bomo abotávljali toga darü prínesti, premislímo si velike haske, štere nam on rodi.

Jaz vas na to ščém prositi, dragi krščeniki, da bi do svoje smrti vse odpústke i zadostila, štere si spravíte, voščili pokojnim. Z vsakim dobrim delom, štero mi v stani milošče posvečüjоче opravímo, troji sad dobímo. 1.) Bog nam povekša lepoto na düši i plačo nebesko; toga sadü nikomi ne moremo dati; 2.) Bog nam en del časnih kaštig odpústi, štere bi mogli na tom sveti ali pa v vicah prestáti za že odpúščené grehe i 3.) dá nam, kaj ga prosímo, ali pa drügo miloščo, düšnomi zveličanji bole nam slüžéčo. Te zadnji dvoji sad lahko drüгим na hasek obrnémo. Vsakšega svojega dobroga dela zadostílo, vsakši odpústek smemo pokojnim darüvati. To jaz vas dnes prošim. Kaj si v življenji odpústkov spravíte, kaj si kastig dolzaslüžite, dajte to pokojnim düšam. To

teljko pomeni, ka vi svojega duga ne pláčate za sébe ná tom sveti, ne go za drúge; to teljko zadene, ka vi drúge rešite z vic, sébé pa tá pošljete. Pa li pravim, dajte vse tá za pokojne, sebi če samo smrtne vüre odpústek obdržite pa meše i molitve, štere do se po smrti za vas oprávlale. Tem slabim dúšam pravim to. Tem močnim, Bogá popolno ljúbécim dúšam ne trebe praviti, ka ešče smrtne vüre odpústek pa vsa zadostila po smrti za njé oprávljena túdi prepústijo za uboge uviceane dúše, one do pa zadovoljno z plačov večne smilenosti, štera je najvekši odpústek, najvekše zadostilo.

Če ti, draga dúša, svoja zadostila za verne dúše darúješ, si plačo nebesko povekšaš, kaj je pa nezmerno več vredno, kak si trpljenje pomenjšati na tom sveti, ali v vicah. Če ti svojih odpústkov i zadostil ne daš pokojnim, nego sebi je obdržiš, si, pravimo, dolzaslúžiš kak največ i boš samo malo časa, pár let v purgatoriumi, en drúgi pa vse vernim dúšam dá, pa de trikrát tak dugo tam, ali pa na tom sveti de več trpo od tébe; a v nébi de pa nezmerni razloček med vama. Kí je vernim dúšam vse tá dao, on si je z tem večno plačo povekšao, ti si si pa samo časno kaštigo pomenjšala. On vsaki hip znova dobi svojo povekšano plačo, ti pa boš mogla z menjšov zadovoljna biti. Če bi nam na tom sveti na zvalo bilo neháno: ali pár let duže siromaštvo trpeti, potom pa vsaki den brez trúda jezero frt. do rok dobiti v celom svojem življenji, ali pa se siromaštva hitrej rešiti i ednok samo jezero frt. dobiti, ka bi si zvolili? Jeli ka bi si vsi raj to prvejše zvolili. Oh mi kratkovidni ljudjé! Za zemelsko plačo bi trpeli siromaštvo, pomenjkanje, štera pa miné, za nebesko, štera je vekša od vsega sveta i večna ne bi to včinoli? V nebésah vsaki dén i vsako vüro i vsaki hip znova dobiš teljko bogástva, kak te, kda si prvič v njo stopila dúša i to de raslo na večne čase. Jeli, ka de vredno za to plačo vernim dúšicam v vicah dati svoje

zaslužke, de vredno pomagati pokojnim vojákom?! Pa povej meni, kaj je več, tisto kaj ti želeš ali tisto kaj Bog žele? Ne li, kaj Bog žele. On pa žele dūše pri seli meti. Zato pa bodi popolna, dūša kršćanska, i darūj svoje odpūstke pokojnim, na pomenjšanje svojega trpljenja pa pozábi. Daj Bogi dūše. Reši je za njega. On je več, kak tvoj križ. Njegova vola zato naj bo, tvoj križ pa naj ostane. Reši drūge, tebé pá drūgi bodo hitro rešili. Bog se ne dá v smilenosti naime obládati.

Pa što med nami bi tisti bio, ki ne bi želo Jezuší pomagati? Šteri z med nas ne bi želo njegovo diko razširiti, grešnike povrnoti, pogane, krivovernike, razkolnike na krilo njegovo sv. materecerkvi pripelati? Če pa to vsi želemo, te pa ne bodimo vozkosrčni i ne mislimo samo na pomenjšanje svojih kaštig, nego darūjmo odpūstke svoje za verne dūše v vicah. Té, če se rešijo, začnejo Boga dičiti, hvaliti, prositi i nezgovorno več primorejo k razširjenji Božje dike, kak mi tū na zemlji, ár so one svete i več ne morejo grešiti, mi smo pa i tūdi ostanemo ubogi grešniki, ki z svojimi grehi neštetokrat zapremo pot Božoj milosti, ka ne more v srca ljudih priti. — Pa té rešene dūše poleg Bože zapovedi moro nas ljūbiti bole od drūgih, ar smo mi njihovi dobrotniki, i ravno zato moro v celom našem življenji se skrbeti z gorečimi prošnjani za naše dūšno zveličanje. Je ne to več vredno, kak pomenjšanje našega trpljenja? Odgovorite, kaj vas pripela gotovej v nébo, to, če si kaštige pomenjšate, ali pa, če si spravite v nébi stalnoga prošnika? Zato pa ne skopárimo z odpūstki, nego dajmo je pokojnim. Ta darovitnost bo rešenih dūš angele čuvare, nebeske patrone zmirom nadigavala, naj molijo za nas, ki smo njuvoga varvanca v njihovo drūžbo spravili. Pa Srce Jezušovo, štero tak nezmerno žele vsako dūšo pri sebi meti, ne bi nam stoterokrát plačalo našo ljūbezen? Na večne čase mo vživali sad té naše darovitnosti, po šteroj

smo Bogi te največji dár prikazali, ár smo njemi dali duše, štere ga vredno hvalijo i dičijo mesto nás. Oh kak mila bo nam néba zato, ka smo mesto sébe v njo poslali Bogi diko spevat svéte duše tisti čas, kda mi zavolo telovnih potreb na njega niti misliti ne moremo. Mi spimo, po nas rešene duše pa večni »svet, svet, svet« spevljejo mesto nás; oh kak radostno je to za Bogá i bo vekomaj za nás!

Pa radost Marijina i vseh nebeskih angelov i svét-cov pa cele vojskúvajoče matere cerkvi ne bi nas vlekla, ka bi té dár doprinesli? Če svojim poznancom známo z svojimi dári na zemlji veselje spraviti, nebeskoj materi ne bi to včinoli, nebeskomi Jeruzalemi ne bi ga voščili? Bi želo 100 let trpeti jedino zato, naj mi Bl. D. Marija samo ednok odkrije, ka njoj je ljúbo to, oh kak ne bi zato želo svojih odpústkov za verne duše darúvati, da stálno znam iz navukov matere cérkvi, ka je to njej ljubljeno, drago celoj nebi i na hasek vsoj matericérkvi.

V vicah je štrašno trpljenje. Na sveti to največše trpljenje je menjše, kak purgatoriumsko, vči sv. Tomaž aquinski. V strašnom ognji, v groznoj temi, v vročini i mrazi, v žeji i gladi čakajo tam duše, kda se njim odpréjo nebeska vrata. One si ne morejo pomagati. Bog njim túdi ne more. On je nezkončano pravičen i sveti i zato, čeravno ga ljúbézen i smilenost nezmerno vleče k tem dúšam, ne more njé rešiti, dokeč duga dol ne plačajo. V vicah pa ne ga več zaslúženja. Mi smo dužni zato našim vlovljenim bratom i sestram pomagati. Mi moremo za njé dug dolplačati. Včinimo. Ne bodimo nesmileni. Bili bi pa, če ne bi pokojnim pomágali. Kak štrašno so trpeli vojáki, kak tužno so mrli i stem naš dom rešili, mi bi pa zdaj na križ roké djáli i njé samo glédali, kak se mantrajo v tom štrašnom ognji. Zaman ne sme kinč ležati, on more hasek nositi. Naši zaslúžki, naši odpúški, té veliki kinč túdi naj sad rodi. Dajmo ga dúšam. Darújmo vsi tem milijonom pokojnih vojakov i drúgih po-

kojnih svoja zadostila konči do smrti. Pravimo zato obrnovsi še proti Jezusi v olt. svestvi prebivajočemi: *Jezušovo Srcé, Tebi na diko darujem vse svoje odpústke i zadostila do zadnje svoje vüre v Marijine i sv. Jožefa roké za vse verne düše v vicah.* — Če pa popolno ljubav ščete skazati, pridenite še: *Ešče smrtne vüre odpústek i zadostila po mojoj smrti za méne doprinešena njim tüdi darujem.*

Zdaj pa zaslišite plačo svojo „*Blaženi so smileni, ár oni bodo smilenje dobili.*“ (Mat. V. 7.) Da ste dosta dali, dosta ste si dolzaslühžili i ki ste vse dáli, vse ste si zaslühžili dol, malo časa ali celo nikaj ne bodete v vicah trpeli. Amen.

Z lepimi sklepi je potorjena pot v pogüblenje.

Veselo je bilo na gostüvanji. Mladoženec-delavec je dobo vrlo pa skrbno deklico za ženo. V lepoj lübezности sta živela pa delala mladiva zakonskiva. Ona je znala vsako reč dobro obrnoti, pa tüdi mož je delao po nasveti svoje žene. Žena je bar znala, ka je njeni mož žganicopivec, pa je zato li vüpala, ka ga odvadi od toga. Človek postane ves drügi, gda stopi v zakon, pa telko se jih je že pobošalo, zakaj se pa tüdi on ne bi. S temi mislimi se je tolažila mlada žena, poleg toga je pa prosila moža pa ga nagovarjala, naj se odvadi od žganice. Mož njoj je oblübo. Pa je istina več mesecov preteklo, ka je nej spio niti kaplice žganice. Doma se je držao i rad je delao; Bogi pa ženi je oblübo, ka več ne prestopi praga v krčmo.

Ali sküšnjava je prišla v kratkom časi. Njegovi pijani bratci sa se začnoli ž njega šengariti, ka rekši zdaj vživle sladkost zakonskoga jarma, pa ka naj zato li prosi svojo skrbno ženo, ka njemi dovoli eno kupico pa staroj

navadi. Bolše strüne so zapelivci nej mogli zadeti. Mož je bio premagani. Misli si, ka pa či za en požirek spijem, to me ne bo zmešalo. Nego z ednoga požirka je postalo več, ja, jako dosta. Mož se ga je dobro navlekeo — prišeo je pijan domo kesno v noči. Žena ga je s strahom čakala pa z bridkimi skuzami sprijela. Drugi den njemi je pomali začnolá očinjati, ka je rekši prelomo svojo oblübo, — mož njoj je pa obetao, ka se ne da več preslepiti. »Samo zdaj mi šče odpüsti,« tak je ponavlao, »za pravo istino se pobošam. Ka ednok, — ve! je to nikaj nej!«

Minolo je nekelko tjednov po tom dogodki. Vsa čast moži, dobro se je držao. Svoje reči je pa zato li nej dugo zdržavao. Znova ga je premagalo. Tivarišje so ga začnoli znova zbadati pa se ž njega norca delati. Pravili so njemi: »Ti, zadnje dneve sta pali dosta oralá s tvojov ženov. Ka nej, to je križ, či ma človek takšo ženo!« Te reči so moža znova premagale. Da bi pokazao, ka je on gospodar v hiži, je stano, ženi je nikaj nej pravo, nego je šo zraven v krčmo. Domo je prišeo, kak je inda meo navado, pijan. Na drugi den je požalüvao svoje djanje, ešče sram ga je bilo pred svojov ženov pa pred samim sebov, pa je znova močno oblübo, ka več niti kaple žganice ne bo pio.

Prišeo je pa znova večer, šteri je pokopao moževove lepe sklepe. Pajdašje so ga med sebe zvabili, pa je postao znova takši siromak, kak se je prle navado. Ka pa njegovi sklepi? Splavali so, bili so samo prazne reči, zdaj pa? Mož zdaj nikaj več ne obeče, ne dela več močnih sklepov. »Ve! nikaj ne pomagajo,« tak si je mislo. Tak je. Či se šatani da samo prst, ga zgrabi te za celo roko. Z navade pa postane potrebčina. Mož je že dnes nej več proso žene odpüščenja, nego se je zdrl nad njov: »Tiho bodi! Jaz delam, ka ščem. Či ti je nej prav, pa idi, ve! mi tak nikaj ne privoščiš.« Sirove reči je spre-

vajaio večkrat tudi preklinjanje, ja, zgodilo se je že, ka ka je zdigno roko pa je zbio svojo ženo, štera njemi je samo dobro želela.

Tak je postala nebože žena nesrečna, je milo zdi-havala pa jokala, či je njoj rekši trbelo toga. Nega mira, nej veselja, nej zadovolnosti v hiži. Či moža nega v pravom časi domo, te že žena trepeče od straha, zato ka ga dobro pozna — nesrečnoga pijanca.

— »Z lepimi sklepi — pa je potorjena pot v pogüblenje!«

Čemi je spoved?

Eden plivanoš nam pripovedavle eta:

Nej je šče dugo, ka sam bio pozvani zajtra ob petih v cerkev. Tam me praj čaka človek, ki bi jako rad z menov gučao. Gda sam prišeo v cerkev, sam najšeo človeka, ki je klečao na stubaj pred oltarom Matere bože.

»Ali ste vi gospon plivanoš?« me je pitao z nekšim nezavüpanjom. »Ja, jaz sam.« »Dobro; rad bi z vami gučao, nego tak, ka nišče ne bo čüo.«

Meni se je čüdno vidilo njegovo obnašanje. Nikaj sam njemi nej zavüpao, velo sam njemi pa zato li, naj ide z menov v šegeštijo. Pa tudi tü se njemi je nej vidilo zadosta varno. Proso me je, naj ideva v mojo sobo. Naj se zgodi, ka se ma zgoditi, sam si mislo, pa sam pelao tüjinca na farov.

Zdaj mi je je človek začno pripovedavati, v kakšoj želi je bio v zadnjem časi za peneze. Dela je nej mogeo dobiti nindri, čiravno ka je povsedi pozvedavao za nje. Žena njemi je nevarno zbetežala, deca so ga pa prosila krüh, šteroga je pa niti drobtine nej bilo pri hiži. Nej mi je preostalo drügo, šo sam prosit almoštvo od hiže

do hiže. Lüdje so pa vidili, ka sam šče črstev, mladi pa zdrav, zato so mi povsedi zapirali dveri pa pravili: »Delat idi, delat! Sramota za takšega mladoga človeka...

Meni je bilo jako žmetno. Jokao sam, nej natelko za volo sebe, nego zato, ka sam si mislo na betežno ženo, na siroto lačno deco. Nikak sam si ovači nej mogeo pomagati, ka sam zato včino? Šo sam mimo ednoga vürara. Ka, či bi jaz tū vzeo edno vüro... Ka sam si mislo, sam hitro tūdi včino. Vüro sam dao v zalogo, naj sam samo dobo peneze.

Na svetek Matere bože pa idem k spovedi. Tam mi je bilo naloženo, ka morem kvar povrnoti. Odao sam nekolko staroga pohišta, sam za tiste peneze vüro odküpo, zdaj pa vas prosim, dajte jo vi vürari, pa tak, ka ostane moje ime prikrito.

Rad sam spuno volo dobromi človeki, pohvalo sam ga zavolo zvestosti pa zavolo lübezni do svojih, dao sam njemi mali dar, pa sam obečo, ka njemi ščem poskrbeti za delo, ka bo meo zaslüžek.

Genlivo se mi je človek zahvalo pa je odišeo.

Ešče tisti den sam se napoto k vürari. Gda sam stopo v delavnico, sam najšeo tam edno siromaško žensko, ka se je bridko jokala. Prizadevala si je, ka bi vürari dokazala, ka je njeni sin nedužen, pa je bilo zaman. Bio je vürarski vučenec, pa so njega krivili, ka je vkrao vüro, zlasti zato, ka je nej znao dokazati svoje nedužnosti, pa ka je ravno tisti den bio doma. Meli so ga pa že zaprtoga. Vürar je bio trdokoren človek, pa se je nej dao preprositi.

Gda je mene zagledno, se mi je lepo poklono pa me je pitao, ka želem. Pozvao sam ga v stran, sam njemi dao vüro, štera njemi je menkala, pa sam ga proso, naj ne pozvedavle dale za človekom, ki je to včino v najvekšoj stiski. Vürar mi je obečo, ka mi spuni želo, pa nikaj ne bo pozvedavao. Vučenec je pa šče tisti den

bio pūščeni z voze, na velko veselje žalostne matere. Vūrar ga je z veseljom sprijao nazaj v službo pa ga je bogato obdarüvao za prestano krivico.

Ka pa sveta spoved? Spreobrnola je siromaškoga človeka, vūrari je nazaj dala njegovo last, nedužnoga je rešila krivične kazni, siromaškoj materi je pa posūšila bridke skuze.◀

Sv. Barbara, pomočnica v zadnjjoj vūri.

(4. decembra.)

Življenje sv. Barbare smo v »Marijinom listi« žepisali; mrla je sv. devica kak mučenica koli leta 235. Zdaj bi jo radi preporečili kak posebno patrono za srečno zadnjo vūro. Pokazalo se je večkrat očivesno, ka ne merjejo brezi svete popotnice tisti, ki pobožno častijo to svetico. Znabiti ste že čūli, ka se čte od sv. Stanislava. Sv. Stanislav je bio v tistom časi v Beči. Stanüvao je s svojim malopridnim bratom v hiži pri ednom lutarani. Proti konci leta 1566. je Stanislav na smrt zbetežao. Srčno je želo prejeti sv. popotnico, pa je lutaranski gospodar nej šteo dovoliti, ka bi prišeo v njegovo hižo katoličanski dūhovnik s presv. Rešnim Telom. Stanislavov brat je stopo na lutarancovo stran, pa je tūdi pravo, ka nej trbe spuniti betežniki želo. Stanislav je pa meo tem vekšo želo po sv. prečiščavanji, kem bole sta se brat pa gospodar upirala njegovnj prošnji. V toj sili se je nedužen mladenec obrno do patrone mirajočih, do svete Barbare, pa jo je proso pomoči. Naskori potom je meo prikazen. Prišla je sv. Barbara, pa ž njov dva angela, pa je prinesla Stanislavi sveto popotnico.

Pa ta zgodba nam je že znana. Čteli smo pa edno

drügo zgodbico z zdajšnjega časa, štero zdaj tū želemo povedati. Na Nemškom, v tistom kraji, gde majo velike rüdnike, je živela poštena, pa siromaška ženska. Njeni mož je delao pri rüdaraj. Kak drügi siromaški lüdje, je šla tūdi ta ženska po poldnevi večkrat tá, gde so raztaplali rüdo. Pobirala je med žežganimi ostanki žalože premoga (kamenoga vogelja). Eden den je prišla do küpa, gde je pepel pokrivoao ešče živo vogelje. Ženska je nej opazila nevarnosti. Vužgala se njoj je obleka pa je nadednok bila vsa v plameni. Lüdje so pribežali pa strgali ž nje obleko; samo ka je bilo že prekesno. Sirota je bila vsa opečena. Nezavestno so prenesli v bolnišnico. Smilene sestre so njoj dvorile pa se trüdile, ka bi siroti olejšale hüde bolečine. Pozvali so zdravnika, pa je pomagati nej mogeo; sprevido je, ka ženska ne bo mogla več ozdraviti.

Prišeo je lutaranski farar, — ženska je bila namreč lutaranki, — pa je šteo betežnico pripraviti na smrt; nej je pa mogeo ž njov govoriti, zato ka je betežnica spala. Večer je znova prišeo, pa je betežnica pali spala. Vnoči, gda je bilo vse mirno pa tiho, spregovori betežnica pa pita smileno sestro, štera je na noč pri njoj ostala, či bi mogla govoriti s katoličanskim dühovnikom. »Lejko govorite ž njim, či želite,« je odgovorila sestra; »bio je pa tū vaš farar, samo ka ste vi te spali.«

»Nej, nej, — pravi po tiho ženska — lutaranskoga farara neščem; znam, ka je prišeo; pa sam ga tūdi čüla, gda je bio tū, pa sam se delala, kak či bi spala. Govorila bi pa rada s katoličanskim dühovnikom. Prosite ga, naj zajtra rano pride.«

Gda je zajtra prišla smilena sestra k betežnici, jo je ta včasi pitala: »Ali že skoro pride katoličanski dühovnik?«

Prišeo je mešnik pa je prijazno pitao betežno žensko, ka žele. Betežnica njemi je odgovorila: »Mam go-

rečo, srčno želo, štero bote mi samo vi mogli spuniti. Prle kak bi mrla, bi jako rada prejela sveto popotnico, kak jo mate vi katoličani. Ali bi mi mogli to želo spuniti?«

»To bi vam jaz s srca rad včino, — pravi dühovnik — samo ka ste vi lekaj lutaranske vere?«

Betežnica je začnola pripovedavati svoje življenje. Dühovnik je hitro spoznao, ka je ženska zrasla v lutaranskih zmotaj, samo ka brezi svoje krivde. Bila je vsigdar poštena pa vrla, od katoličanske cerkvi je pa samo malo znala. Dühovnik njoj je razložo najpotrebnejše reči pa jo je pripravo k spovedi pa k svetomi prečiščavanji. Ženska je pazlivo poslušala. Ešče tisti den se je spovedala, drugo zajtro je pa prejela prvo pa zadnje sveto prečiščavanje.

Z lübezni do Jezusa, šteroga je sprejela v svoje srce, je mirno pa vdano trpela strašne bolečine. Večkrat je po tiho pravila: »Zdaj rada merjem, zato ka sam prejela sveto popotnico.«

Po poldnevi je dühovnik ešče ednok prišeo gledat, kak je betežnici. Gda jo je vido vso srečno pa veselo, jo je pitao, či je znabiti v svojem življenji nej včinila gda kakše posebno dobro delo, ali opravljala kakšo molitev, ka njoj je Bog dao tak veliko milost ob zadnjoj vüri.

»Ja, kratko molitvico sam se navčila kak dete, pa sam to molila skoro vsaki den. Molitvica je zložena v čast sv. Barbari pa se moli etak: »Sveta Barbara, nevesta Kristušova, tebi zročim svojo dūšo pa svoje telo. Varüj me vsake nesreče v življenji pa v smrti. Bodi pri meni zadnjo vüro, ka vredno sprimem najsvetejši sakrament...«

Jako dostakrat sam želela sprejeti najsvetejši sakrament, či ravno ka sam nej znala, ka to pa pravici je; mislila si pa sam, ka to more biti sveto prečiščavanje, kak je majo katoličanci. Ka bi šla k katoličanskomi dühovniki pa njemi povedala, ka želem, — to sam nej vü-

pala včiniti. Zdaj me je Bog pripelo v to bolnišnico, gde dvorijo smilene sestre, pa sam najšla vas, katoličansko duhovnika.*

Duhovnik odgovori: »To milost vam je sprosil pri Bogi — *sveta Barbara*. Poslušnola je vašo molitev pa vas sprevodi tudi v sveta nebesa.*

Ženska je šče tisti den mirno v Gosposi zaspala.

Meseca decembra obhajamo god svete Barbare. Zerbermo si jo za svojo patrono za zadnjo vüro pa jo prosimo pogostoma, ka naj ne bi mrli brezi svetih sakramentov.

List za deco.

Detinsko zavüpanje.

Šlo je pod jesen. V ednoj siromaškoj kuči sta ležala dva betežnika, oča pa mati, okoli posteje je pa hodila četa lačne dece. Mankica, najstarejša med njimi, je hodila v šolo, gda sta pa zbetežala oča pa mati, je ostala doma, ka je betežnikoma dvorila pa skrbela za deco.

Nevola v hiži je prišla že tak daleč, ka je Mankica razdelila že zadnje skorice lačnim bratšekom, pa tudi njo je že začno glad mantrati. Rada bi se roditelom potožila, ka je lačna, pa da je znala, ka njoj tej ne morejo pomagati, zato se je obrnola naravnoč k Bogi pa je njega prosila pomoč.

Vzela je pero pa žaloš papira pa je začnola pisati:

»Nebeski oča! V šoli sam čüla, ka se naj v vsakoj stiski k tebi obrnem, zato ti pišem to pismece. Vidiš, oča pa mati sta betežniva, nam deci — pet nas je — pa menka krüh. Dober Bog, ozdravi nam roditelje pa nam pošli krüh, mi smo lačni! *Tvoja Mankica.**

Skrivoma je zapustila deklica hižo pa se je paščila v farno cerkev. Na vzvišenom prostori je zaglednola škrinjico za milodare. Mislila je, ka se v to devlejo pisma tüdi za Boga. Plašno se je zglednola okoli sebe, či jo nišče ne vidi. V tom megnjenji je pa stopila k njoj bogata gospa, pa jo je pitala, ka šćé. Deklička se začne vsa prestrašena jokati, pa je povedala gospej, ka je ljubomi Bogi pisala pismo, zato ka si je nači nej mogla pomagati. Dobra gaspa jo je potolažila, njoj vzeme pismo, pa njoj obeča, ka je v pravo mesto pošle. »Samo ešče nekaj,« je pripomnila smilena gospa z smehom. »Ali si v pismi napisala tüdi svoj naslov, ka dobiš odgovor na pismo?« »Ne,« odgovori deklička, »vej so mi mati pravili, ka Bog vse vidi pa vse zna.« »To je istina,« pravi gospa, »nego tisti, ki dobi od Boga poveljenje, ka prinese tebi pa tvojim bratšekom krüh, tisti pa ne bo znao, gde si doma.«

Deklička je zdaj povedala gospej, gde stanüje, pa je zatem odišla z veseljom domo.

Na drügi den je najšla Mankica pred hižnimi dverami veliko košaro. Bila je lepo pregrnjena z belim prtom, na žaloži papira pa je bilo zapisano: »Odgovor od ljuboga Boga.« Za nekolko vür je prišeo tüdi zdravnik, ki je betežnika v kratkom časi zvräčo.

Tak je Bog obilno poplačao zavüpanje nedužnoga deteta. Pismece je bar nej prišlo v nebesa, dobo je je pa v roke angel lübezni, ki je skrivoma zbrisao skuze pa je potolažo jokajoče.

„Kd.“

Stvár je draga,
Misli Ága,
Záto sama
Njej polága.
Túd' belice
Sáma išče.
Samo Pinči jo sprevája
Gor po dvori semotama,
Jo za janko trga, vláči,
Dokeč ne dá jesti stvári;
Meso vleče
Ga piščeče,
Štero Ága
Njemi dáva
Gda zakole
Stero bolše.

Sad bojne.

Pred ednov bitvov se je zgodilo. Sovražniška strelba se je srdito oglašovala i pripravljala pot za bitvo. Naši so vrlo odgovarjali sovražniki i bili pripravljeni na sprejemanje napada. Pred napadom pride k nadporočniki en prosti vojak ves prebledjen i se javi, ka je on nekaj velikoga kriv. »Kaj si včino,« — ga pita té. »Vkradno sam vašo slanino i vi ste tak dva dni ne mogli jesti. Vekši greh sem včino, kak če bi kakšté dosta penez vkradno. Kaštigajte me, kak me hočete, ali pred tov velikov bitvov, se bojim, ka me Bog osmrti, če ne ovadim svoje krivice. Več nikdar ne bodem grešio.« — Se ve, da je nadporočnik odpústo pokorniki, té je pa z mirnim srcom šo v smrtno nevarnost.

* * *

Kda so nemške ladje priplavale pred Carigrad, so se türki i drügi obiskovalci ne mogli zadosta čüdit i nad pobožnostjov nemških mornarov. Na vsakoj ladji so meli kapelico tak katoličanci, kak evangeličanci, v šteroj so po svoje vere navadi i predpisi srčno molili i pobožno popevali. V pétek so pa ne jeli mesa tak katoličanci, kak evangeličanci. Njuv casar je to tak zravnao. Pravo je naime, ka je dobro, če si človek hráno spremeni i zakaj bi si je ne bi v petek spremenili, šteri den katoličanci majo prepovedano meso jesti. — Ne se zato čüdit i, če nemci teliko zmagajo. Zdrav düh, šteroga vera žive, je krep i bojaj i njim vlevle srčnost v srcé.

Pogübljen svetnik.

Sveti Antonin, nadškof firenzki nam piše sledečo zgodo. V petnajsetom stoletji se je pripetilo, ka je eden 16 star plemenitaš nikši smrten greh včino, šteri je jakojako mantrao njegovo düšnovest. Naj si jo pomiri, ide

k spovedi, ali greha ne vüpo odkriti. Nemir njegov je zdaj čidužé vekši. Kak se ga reši? Zača se pokoriti. Večkrat se spove i gostokrat prečisti, ali greha li ne vüpa ovaditi. Dúša je li še nemirovna. Začne vekšo pokoro. Stopi v samostan i tam tak veliko pokoro dela, tak je povolen i zevsem zadovolen, teliko moli ino se posti, da ga vsi za svetnika májo.

Po tom pokornom življenji merjé. V cerkev pred oltar ga nesejo, da bi ga tüodnet zakopali, kak se dostaja svetnika. Nateliko so ga častili, da so se z čislami dotikali njegovoga tela, naj ona po njem dobijo blagoslov.

Drügo jütro zarán ide brat zvonit jütrnico. Kda v cérkev stopi, od stráha malo trdi ne gráta. Vido je pokojnoga svetnika »z žarjavimi« lanci zvézanoga. Od straha natla spadne, te pokojni njemi pa právi. »Ne molite za méne, v pékli sem i tam bom na veke.« Zatem njemi pa odkrije greh, šteroga je pri spovedi zamučao i za volo šteroga se pogübo pa neznosni smrad razširja po celoj cerkvi.

Kda se je brat od velikoga straka malo predramo, je bežao i naznano celo dogodbo predstojniki, šteri je preklétoga telo dao hitro z cerkvi spraviti i je je ne dopüsto po cerkvenom obredi zakopati.

Ki nema vüpanja do šteroga spovednika, naj ne ide k njemi spovedi. Bolše se je ne spovedati kak nevredno. Ki samo eden smrten greh zátaji, z vsakim prečiščávanjom i z vsakov spovedjov novi smrten greh včini, čeravno de na glas jokao pri spovednici, dokeč vse svoje spovedi ne ponovi oprávljene od spovedi mao, v šteroj je greh zamučao.

Ki se boji spovedi, je strašlive nature, té naj dostakrát prosi moč düševno od žalostne Matere Bože i zmagao bo stráh.

Pečat Svéte spovedi.

Na Francuskom, gori na visikom bregi je stáo eden grád. Kesno večér je nikák nemirovno trúpao, celo ružo po dveraj grádškoga dühovnika. Dühovnik je odpro dveri, pa ednoga človeka vido pred sebov, ki ga je proso, naj ga včasi spove, ár nekaj važnoga má praviti. Dühovnik je radovolno špuno želo nepoznánoga človeka, pa ga spovedao. Tüjinec je med drügim tüdi to ovado, ka té lepi grád zdaj v noči ob edenájsti z dinamitom v zrák püstijo, pa so to rávno na njega zavüpali.

Dühovnik si močno prizadevao, ka bi tüjinca odvrno od toga groznoga greha, ali vse zobstom. Ne ga je mogeo genoti. Nato je prisiljeni bio njemi odpovedati odvézo. Človek je pa tak brez odvéze odišeo.

Lehko si mislimo, kakše strahé i düševne moke je pretrpo to noč dühovnik. Ali poleg vsega toga je li ne ostavo gradá, nego si nazáj légeo v postel, kak či se nikaj ne bi zgodilo. Vse, ka je činio, je to bilo, ka se pripravlao na smrt, ár je spati ne mogeo.

Vóra je bila... edenájst,... dvanájst, edno po polnoči, nazádnje dve, pa se šče li nikaj ne zgodilo. Dühonik si že to mislo, ka se tüjinec li strсно pa ne spuni svojega nakanenja.

Gda se zorilo, je znova nikák trúpao pa dveraj. Dühonik vöpglédne nad okno, pa znova tistoga človeka vidi vöni, ki se snočkar spovedao pri njem. Notri ga püsto, pa je sledéča čüo od tüjinca:

Jaz sam se samo prepričati šteo, či dühovnicje resan obdržijo pečat sv. spovedi, ár sam jaz to ne mogeo vervati. Celo noč sam tü stáo pred dverami, pa sam čakao, či bi pobegnoli? Ár ste pa vi, častiti gospod, domá ostali, z toga vidim, ka katoličanski pop zaistino ne ovádi, ka je pri spovedi čüo, či bi rávno življenje mo-

geo zgübiti. Jaz sam veliki grešnik, bojao sam se svoje grehe odkriti, ka pa či me pop ovádi. Ali zdaj se že več ne bojim, pa se spovedati ščém.*

Tak je gučao tujinec. Kak do se pred Bogom zgovárjali tisti, ki se neščejo spovedati, či ednok dühovnicje tak ostro čuvajo pečat sv: spovedi?

Mirosláv.

Samo edna „Zdravamarja.“

Neki mlinar, ki je že duga leta ne prezstopo cerkvenoga praga, je teško zbetežao. Vrač, koga so k betežniki pozvali, je nagovoro domáčega plivánoša, naj pohodi betežnika, ár je nakráji.

Plivánuš se ne dosta müdio, nego se paščo k betežniki, naj njemi konči düšo reši, či njemi zdrávja že ne morejo nazájdati. Betežnik je jako prijázno sprijao dühovnika. Med pogovárjanjom si etak pogučao: »Oča dühovni! Zaistino ste lepo lurdsko kapelo zozidali!«

— Tak, pa ste jo že vidili?

— Kak pa! Kelkokrát sam mimo šo, sam vsigdár notristopo.

— Pa ka ste delali tam? — ga pita dühovnik.

— Edno Zdravomarjo sam zmolo!

— Vsigdár edno Zdravomarjo! Zdaj že razmim! Marija, štero ste vi tak gosto pozdravili, vam sprosila miloščo práve pokore, pa mené poslala, naj vas zmirim z Bogom. Ki Marijo časti, se ne pogübi!

Betežnik se na to spovedao, pa z čistov düšov ostavo naskori té svet.

Mirosláv.

Dobro je odgovoro.

Velika žalost je vladala v ednoj hiži, gde so ljudje nej jako marali za Boga. Jedino dete je pokosila nesmilena smrt. Roditela sta nemilo jokala — pa tudi morgüvala nad božov Previdnostjov. Vej je že to takša navada, ka kem menje ljudje za Boga marajo, temveč te zahtevlejo od njega.

Pripetilo se je pa, ka je ravno domači plivanoš prišeo v hižo. Žalüvajoči starši so hitro k njemi stopili pa pravili: »Povejte nam, ali je Bog zaistino lübezen, gda nama je vzeo jedino dete?« Plivanoša je to pitanje nej spravilo v zadrego, nego je mirno odgovoro: »Ja, Bog je lübezen; zato je pa šteo meti tudi ednoga z vaše hiže v nebesaj. Vidva ne marata za nebesa, pa deteta brščas tudi ne bi püstila gor, zato je je Bog v pravom časi sám pozvao. Či mata kaj krščanskoga srca, potom idita za svojim detetom po poti vere i jakosti, pa je najdeta tudi vidva — v nebesaj.«

Ne preklinjaj!

Pred nekelkimi leti se je zgodo sledeči žalosten dogodek:

V krčmo je stopo znani človek, ki je rad pio žganico. Gda je spio prvo kupico, je obkuno: »Naj me vrag vzeme, ešče edna more biti.« Njegov sosed ga je opomeno, naj ne preklinja tak strašno. Pijanec je pa ešče nato bole začno rogoviliti, ka rekši vruga nega, či pa je, naj pride po njega. To so bile njegove zadnje reči. Spio je šče drugo kupico nesrečne žganice, pa je bio v par minotaj mrtev. Te dogodek je tak strсно vse, ki so bili nazoči, ka so vsi naednok zapüstili krčmo, pa jih je več napravilo sveto oblübo, ka več nigdar ne bodo pili žganice.

Devica Marija pa zapuščena stara ženska.

Starovična, jako betežasta mati je na čeli kkušnola svojo starejšo hčer, jo je blagoslovila pa s suznatimi očmi püstila tá, kam jo je Bog že dugo zvaó. »Idi, draga moja hči, bodi čista zaročnica Jezušova, tvoje ponizno, požrtvovalno, pa pobožno življenje de mi na vekši hasek, kak pa či bi ostala doma, mi dvorila pa delala. Tvoja mlajša sestra že opravi doma vsa potrebna dela!« Glasno sta se razjokali obe, mati pa hči, sta se brezi reči ločili edna od ove, naj se prle ne bi nazaj vküp vidli, kak tam gori nad zvezdami v nebesaj. Hči je stopila v eden dalešnji samostan, naj bi tam kak zvesta naslednica Razpetoga Jezuša zagotovila nebesa pa stokrat vekše veselje, kak se njemi je tü odpovedala, tak svojoj materi kak tüdi samoj sebi.

Mati, štera je bila že dovica, je s svojov mlajšov hčerjov Mankicov od dneva do dneva po nevoli tá živela. Obilnosti sta nej poznali, nego potrebne reči sta zato vsigdar meli. Delali sta ročna dela pa sta si s tistim služili potrebni živez. En časek je skrbna pa prilična mati bila na pomoč hčeri, samo ka jo je bolezen čem duže bole oslabila, tak ka je nazadnje Mankica sama ostala.

Mati je svoje oči opirala na razpetje, štero je visilo ober njene postele, je trpela pa prenašala vse mirovno, vdana v božo volo, pa je nagosci zdihavala k Mariji Sedem žalosti za pomoč, ka bi mogla stanovitno prenašati vse düševno pa telovno trpljenje. Ravno to je činila tüdi njena starejša hči tam v dalešnjem samostani. Samo edna misel jo je mantrala neprestanoma, ka bo najmre ž njenov menšov hčerjov Mankicov. Ta je najmre bila jako lejkomišlene narave, zato se je bojala za njo, ka jo velikoga mesta življenje pokvari na pogübi. Ta njena slutnja se je pa pomali tüdi začnola spunjavati, ka je ma-

teri delalo nezgovorno žalost. Mati je že nej mela teliko moči, ka bi hčer v strahi mogla držati. Zato so pa čem duže bole rasle v njenom srci strasti pokvarjenoga mestnoga življenja, med njimi pa najbolje gizdost, žela po vživanji pa verska mlačnost. Oblacila se je jako gizdavo, nego to jo je tudi pogubilo. Prvi zapelivec njoj je strgao z srca jakost nedužnosti, štero je mati tak lepo gojila v njoj, pa je potom zgubila svoje dobro ime na veke. Mesto toga pa, ka bi živela nadale kak spokornica Magdalena, pa bi dvorila svojoj betežnoj materi pa delala pokoro, je ona šla dale na poti razvüzdanosti, pa je prišla tak daleč, ka je skrivoma jemala materi raznovrstne menjšje reči, je je odavala, pa tiste peneze davala za gizdavo obleko. Mati se je tak delala, kak či za to nikaj ne bi znala, nej jo je kregala pa njoj nikaj nej očinjala, samo prosila jo je ednok, naj si pomisli, ka je ona hči Marijina, zato ka je bila kotriga škapulerske bratovčine, naj si opere s svojega srca madež s tem, ka de verno spunjavalala reči, štere de njoj betežna mati velele. To nesmileno dete je pa na lepe materine reči etak odgovorilo: »Mati, jaz sam že to tá püstila davno, vživlem svet, pa se mi zato li bolše godi kak vam. Vaše nevolno pa žalostno življenje zdaj na stare dni vam kaže, kak škapuler pa čislo nikaj ne pomagata!»

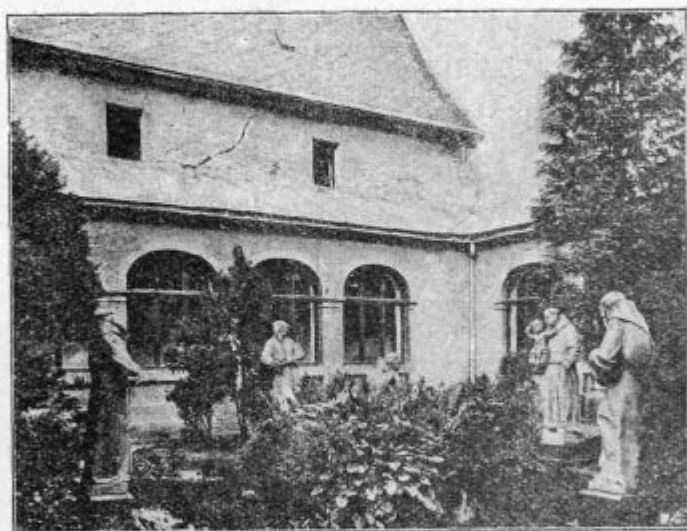
Mati se je na te bogoskrunske reči bridko razjokala. Njeni glas se je zgübo, kak glas tistoga, ki kriči v püstini. Zapravlasta hči je potom nej dugo napravila stopaj, šteri njoj je prineso prekletstvo. Telo njoj je začnolo gnjiliti, krv se njoj je pa kvarila. Svet njoj je kratka telovna veselja plačüvao z bridkim peharom: telo gnjili, düša je pa v dvojnost spadnola. Nej je mela nikoga, ka bi jo pod streho vzeo, na tak slabom glasi je bila tudi med tistimi, šteri so jo prle radi meli. Bila je kak smet človeče družbe. Z velkov nevoljov se je vlekla vö z mesta v eden log, pa je tam vküp spadnola. Nato je nástao

večer pa je grobna tišina zavladała po celoj okroglini. Nesrečnoj deklini je postalo čelo rosnato, pa je že nanč telko moči nej mela, ka bi si je obrisala. Zvala je na pomoč, pa jo je nej čüo nišče. Štela je moliti, pa njoj je molitev nej prišla več na pamet, zato ka je že jako dugo nej molila. Bog pa ljudje, zemla pa nebesa — vse jo je zapüstito v njenoj poskradnjoj vüri. Smilüvala so njoj je samo smrt, štera njoj je odločila düšo od tela. Noč je razprestrla svoj temen plašč na njeno mrtvo telo. Na drügi den so jo najšli drvarje. Bila je že zevsema mrzla, pa so jo pokopali kak nepoznano. Či njoj je smilena nebeska Mati v zadnjem megnjenji nej prišla na pomoč na prošnjo njene matere pa sestre, potom se njena düša gori v vekivečnom ognji...

Zdaj se pa povrnimo nazaj k njenoj betežnoj materi! Gda jo je zapüstita nezahvalna, lagoja hči, njoj je beteg pa pomenkanje podkopalo moči, ka je tak slaba postala, ka je komaj vzela v roke zadnjo tolažbo, sveti rožnivene, pa njoj je šče to zavolo slabosti spadnolo zrok, gda je prvo zdravomarjo začnola moliti, pa je potom nej mela več telko moči, ka bi ga si znova v roke vzela. Samo sveti škapuler je šče zdignola k vüstam, ka bi ga küšnola, pa je potom zaspala.

V tom hipi je stopila v njeno sobico edna grofica, štera je bila siromakom cele okrogline velika pomočnica pa tolažnica. Nekak njoj je povedao, ka v tistoj hiži žive eden mladenec, ki je jako betežen. Da je pa grofica nej poznala te hiže, zato je stopila v prvo sobico, ka bi tam pozvedila, gde se nahaja mladenec, šteroga je nakanila obiskati. Ali kak je strepetala po celom teli, gda je na ednoj nevolnoj sirmaškoj posteli najšla žensko, štera se je borila s smrtjov. Stopila je bliže k mirajočoj, jo je prijela za roko, ka bi se prepričala, či šče žila bije, ka bi tak zvedila, či ešče žive. Medtem je opazila, ka betežnica nekaj jako stiskavle z obema rokama. Pogled-

nola je pa pošlatala te skrivni kinč, pa se je razveselila, gda je vidla, ka betežnica drži v rokaj sveti škapuler. Z toga je včasi spoznala, ka je ta betežna ženka častila Marijo Škapulersko. To njoj je tudi bilo zadosta, pa je včasi skazala lübezen do bližnjega v najvejšoj meri toj sirmaškoj ženski. Poslala je včasi po rešilna kola pa jo je dala na svoje stroške prepelati v bolnišnico, gde njoj je skrbno dvorila pa njoj je na nekolko dni podugšala življenje. Kak se je veselila tá sirota dovica, gda je zvedila od svoje velike dobrotnice, ka jo je blažena Devica

Kapucinski samostan v Rumburgi na Českom. Vrli kapucini se jako dosta trüdíjo za sirote ostale pokojnih vojakov.

Marija pripelala, naj bi njoj na pomoč bila. Živela je zatem šče samo par dnevov. Na zdravnikov nasvet njoj je dühovnik podelo svestva za mirajoče, pa je potom vdana v božo volo čakala to poskradnjo vüro. Častite sestre dvorjenice so prišle k njenoj posteli, dva dühovnika sta klečala pa molila molitvi za mirajoče, betežnica je pa medtem zdejnola svojo plemenito düšo. Tam daleč v samostani je njena pobožna hči tudi ravno molila za svojo plemenito düšo. Tam daleč v samostani je njena po-

božna hči tudi ravno molila za svojo mater, naj bi njoj Bog podelo srečno smrt. Gospod je zaistino poslušno prošnjo svoje zaročnice, pa je postao nej sodec, nego Zveličiteo pa večni Odküpiteo duši njene matere, štera duša se je po dobrovolnom trpljenji očistila, pa štera duša je v tom zemelskom življenji tak verno častila Marijo Sedemžalosti.

„Vr.“

Jaj onomi, ki se pregreši proti štrtoj božoj zapovedi.

Sledečo zgodbičo pripovedavle dühovnik, ki je sám doživo njeni žalosten začetek pa konec. »V mojej fari,« tak se glasi plivanošovo pismo, »je živela družina, z štere se vsigdar z strahom spominam. V družini je bilo troje oseb: mati pa dva sina. Deteti sta odrasli, mati je pa postala že stara. Ali kak sta teva sina s svojov starov materjov ravnala, to je nej mogoče popisati. Zadosta bo, či povem, ka sta jo sinova püstila ali z skoposti ali z brezsrčnosti, ka je mogla stradati. Čiravno sta nej mela namena, ka bi materi stem življenje prekratila, sta zato li njidva bila zrok njene smrti. Davala sta njoj tak malo pa tak slabo hrano, ka je sirota ženska zevsema oslabela pa mrla.

Oba sina sta se naskori potom oženila. Sreče je pa nej bilo nej pri ednom pa nej pri drugom, pač pa je oba sprevajalo bože prekletstvo. Čiravno ka sta oba skrbno delala, tak ka sta si nej privoščila počinka od zorje do mraka, sta zato li komaj samo telko pridelala, ka sta preživela družino pa sebe z najprostejšov hranov.

Varčüvala sta zvün toga do skoposti, pa sta zato li vsigdar trpela siromaštvo pa pomenkanje.

Eden z med njidva, mislim, ka starejši, je bio ešče

zvün toga nečamuren, brezbožen človek, šteri je rad preklinjao pa nesramno gučao. Pri njegovoj smrti sam bio nazoči. Lejko povem, ka sam šče strašnejšega nej vido na tom sveti. Spovedati se je nej šteo. Sedo je na stolci, pa so vse moje prošnje pa prigovarjanja bila zaman. Nečamurno pa divje je gledao pred sebe, kak či bi pred njim bio pekel odprt. Ednok je samo po divjem zerjovo — pa ga je nej bilo več. Zapüsto je precej duga, pa ka je po mojoj sodbi prava čüda, zapüsto je tüdi edno pošteno hčer. Dobra hčerkica, štera je z menov vred trepetala pri očinoj smrti, se je sledkar oženila z ednim siromaškim, nego jako poštenim delavcom. Mela sta že več dece, gda je mož zbetežao pa mro. Nebože žena, štera je bila zdaj sama na sebe navezana, se je dosta trüdila, ka bi pošteno prehranila sebe pa svojo deco. Pa je bilo vse zaman! Sreče je nej bilo. Za pravo istino je Bog maščüvao očine krivice nad nedužnov decov. Zmantranoj ženski je bilo samo telko olejšano, ka jo je smrt prle rešila, kak bi njoj trebelo vzeti v roke siromaško palico pa si z almoštvom pomagati. Gda je pa nje nej bilo več, je bilo pri hiži vse odano, deca so se raztepla po sveti, bogzna kam. Tak je bilo pri hiži starejšega sinü.

Ka pa njegov brat? Poznao sam tüdi njega. Nej je bio neopačen človek, samo gizdav je bio jako, pa se je rad zvišavao. Njegova žena je bila skrbna gospödarica, pa deca so zvün ednoga tüdi bila dobra. Pa to vse je nikaj nej pomagalo. Čiravno so bili vsi delavni pa skrbni, so se zato li nikaj nej mogli pomočl. Lüdje so pravili, ka se je tüdi pri toj hiži nieden nej najo do sitoga. Grozno!

Starejši sin se je oženo v edno precej bogato hižo, pa sam znam, ka so pri toj hiži skoro nigdar nej meli krüha, pač pa je tüdi ta hiža prišla v dugé pa je bila odana. Sestra njegova se je oženila z ednim delavnim

meštrom. Oba sta bila jako skrbniva pa delavniva, pa tudi tū je nej šlo. Deco so vzeli dobri lūdje k sebi, stariša sta pa večkrat sklonkala po mojih dveraj pa prosila almoštvo. Kam so sledkar razišla deca, to ne vem. Zvedo sam samo telko. ka si je starejši sin, gda njemi je doma bilo odano, nekolko pomegeo v tūjini. Či njemi je to dolgo valalo, ne vem. V tistoj vesi pa šče dnesden kažejo lūdje kūp kamenja, s trnjom preraščenoga — kak prostor tiste hiže, v šteroj se je štrta boža zapoved tak oskrunjavala. Starišje ga kažejo deci, Bog pa ponavlja nad njim: »Poštūj očo pa mater, ka boš dolgo živ, pa ti bo dobro na zemli.«

Dosta pa malo.

Od svojega oče je jemaο slovo sin, ki je nakano iti po sveti, ka bi se več kaj navčo v svojoj meštiji. Proso je očo, naj njemi da dosta na pot. Njegova mačeha je pa nagovarjala očo, naj da mladenci kak najmenje, ka ne bi zapravlaο. Oča je šteo obema volo spuniti. Gda je davao sinovi potrebne peneze, njemi je pravo: »Dragi moj sin — po sveti se ti bo vsakovrstno godilo. Či ščeš srečno shajati, ti svetūjem to: Dosta poslušaj, pa malo vervli; dosta opažūvli, pa malo guči; dosta potrpi, pa se ne kregaj; malo zapovedavli, pa vse bogaj; dosta moli, pa nikaj ne greši.«

Mladenec se je ravnaο, kak njemi je oča svetūvao, pa dnesden rad pripovedavle, ka so njemi očini nasveti pomagali na toj zemli k sreči, pa se vūpa, ka njemi pomagajo tudi k večnoj sreči.

MOČ MOLITVE.

Lepa navada je po krščanskih krajeh javno pa skūpno moliti angelsko pozdravljenje. — Dva soseda sta živelā v velkoj svaji. Dostakrat sta se skregala za celo male,

nevredne reči. Vsaki čas se je čulo kričanje, preklinjanje, psüvanje, bila sta na spako celoj vesi. Vsaki je pravo: Teva človeka ne prideta na dobro.

Edno nedelo sta prišla vküp v krčmi. Sedela sta oba pri ednom stoli, tak ka sta eden proti ovomi gledala. Sedela sta že celo vüro, pa sta eden ovomi nej privoščila niti edne reči. Nazadnje je bilo pretrgano mučanje. Samo edna mala opazka ednoga drugoga gosta je bila zadosta, ka sta se teva soseda začnola kregati. Gučala sta si bodikaj, se preklinjala, eden ovoga štela biti, pa sta se zanikoj nej dala pomiriti, čiravno ka so jiva mirili vsi, ki so bili nazoči.

Zdaj je zazvonilo angelsko pozdravljenje. Vsi so se odkrili, prekrižali pa molili glasno »Angel Gospodnov.« Tüdi soseda sta z ovimi molila. Gda so pa prišli v molitvi očanaša za pokojne do prošnje: Odpüsti nam duge naše — kak tüdi mi odpüščamo dužnikom svojim, gda so to molili, sta se soseda poglednola, pa ovi drügi so tüdi vsi na njiva gledali.

Po molitvi sta se nej več kregala, nego, gda sta za en kratek čas šla narazno, so neštarni vidli, ka sta si v roke segnola. Na drügi den sta sosedi edna ovo lepo pozdravili, pa je edna pravila: »Či sta si njidva prijatela, zakaj si ne bi bile midve tüdi! Soseda sta si resan postala prijatela pa sta si šče dnesden najbolšiva prijatela — pa oba spoznata, ka je to dosegnola molitev. Dobro sta znala najmre, ka či njidva eden ovomi odpüstita, te odpüsti Bog tüdi njima. „Kd.“

„Norijo nas!“

Te reči je povedao nedavno eden siromaški delavec na smrtnoj posteli. Naj jih ne bi pozabili vsi tisti, štere dnesden motijo pa na krivo pot spravljajo zapelani tovariši, ki je potom tem ležej porabijo v svoje namene.

Bilo je pa etak:

V ednom bližanjem mesti je živo jako pošteni človek, ki je s pridnim delom pa s skrbnov varčnostjov živo sebe pa svojo deco. Tovarna, v šteroj je delao, je po nešternih hujskačaj postala šola, gde so se ljudje navadili brezbožnosti pa razvüdzanoga življenja. Tü se je preklinjalo, gučalo proti Bogi pa proti veri, z dühovnikov pa z posvetne gospode so se pa norčarili, tak ka je bilo groza. Zvün toga so se sče delavci vdali zapravlivosti pa pijanosti. Pravo peklenško življenje je bilo. V takših okolščinaj je nevarno zbetežao te naš človek, šteri je bio prle jako pobožen pa pošteni. Njegovi tovarišje so se nej zmenili za njega, čiravno ka so zvedili, ka je nevarno betežen. Njegova žena njemi je dvorila, kak najbolje je mogla, on je pa zato li pešao, zavolo toga si je žena začnola premišlavati, ka bo ž njim. Na Boga ga je nej smela opomenoti, na molitev tüdi ne; mož je preklinjao pa psüvao, tak ka je bilo groza, či je samo što omeno kaj verskoga. Pitanje je bilo zato, či bo ga mogoče pripraviti za svete sakramente.

K sreči je hodo k betežniki jako veren zdravnik. Ob priliki sreča te domačega dühovnika, njemi pove, ka je v mesti eden jako nevarno betežen delavec, šteroga bi trebelo na smrt pripraviti. Zapomlo je tüdi, ka je veliko pitanje, či de dühovnik mogeo kaj opraviti pri njem, »zato ka se meni tak vidi — pravi zdravnik — ka nema te betežnik več vere. To pa vi bole spoznate, kak jaz. Zbogom!«

Ešče tisti odvečerek se je odpravo dühovnik k betežniki. Njegova žena je bila v velkoj zadregi, gda je zaglednola dühovnika, zato ka je dobro poznala svojega moža. Kak se bo obnašao, ali püsti k sebi dühovnika, ali pa začne, kak navadno preklinjati pa psüvati? Takše misli so se njoj naednok zbüdile.

Dühovnik jo je proso, naj ga pela k betežniki.

»Bog vam daj dober den,« se pokloni duhovnik. Čuo sam, ka ste zbetažali, zato sam vas obiskao. Človeki dobro dene, či vidi, ka se što spomene ž njega.«

Betežnik je z nezavüpanjom gledao proti dveram. Gda pa vidi, ka prihaja k njemi duhovnik, eden z med tistih, od šterih so njegovi tivarišje vsigdar pravili, ka so sovražniki delavstva, je sam sebi nej vervao. Ali je to resan duhovnik? Neverjetno se njemi je vidilo, zato je samo nakratko odgovarjao na njegova pitanja.

Duhovnik se je čüdüvao, zakaj je betežnik tak nelüden. Püsto ga je zato za nekolko časa, pa je spitavao ženo, gda se je začno beteg, ka misli zdravnik, pa či betežnik kaj žele, ali pa či njemi kaj trebe. Vse to je betežnik čüo — pa je začno dvojiti, ka njegovi tovarišje ne mislijo dobro od duhovnikov, gda je sumničijo, ka so sovražniki delavstva. Zdaj se je čüdüvao, ka je rekši to duhovnik pa ma tak smileno srce. Duhovnik je pa šče ednok stopo k njemi, je lepo ž njim gučao, nazadnje njemi je pa želo, ka bi čemprle ozdravo. Zatem njemi je segno v roko pa ga je pitao, či ga prišestni den pali slobodno obišče.

Gda je duhovnik odišeo, si je betežnik ešče bole začno premišlavati, kak bi naj to istina bila, ka bi duhovniki bili sovražniki delavstva...

Duhovnik je prišeo domo. Tam je naročo, naj ne-sejo tomi betežniki vino pa toplo župo, krüh pa peneze, zato ka je vido, ka je vse to menkalo v delavskoj hiži.

Zdaj se je trdo srce vkanjenoga človeka omehčilo. Spoznao je, ka je nej dobro činio, gda je poslušao pa vervao, ka so duhovniki njegovi nasprotniki. »Norijo nas!« tak je prle mislo od duhovnikov, nego što je po pravici tisti, ki je nori...?

Drügo zajtro je pali prišeo duhovnik k betežniki. Komaj je stopo v sobo, je skričao betežnik na ves glas: »Gospod, norijo nas! Zdaj vidim, što je moj prijatelj!

Ves čas mojega betegga je nej bilo k meni nikoga zvün vas. Hodite sem, ka vam küšnem roko. Vi jedini ste me obiskali, vi ste mi v mojoj nevoli pomagali! Či mi Bog zdravje da, se ne bom bojava, nego povem tistim zape-livcom v obraz, što je delavski prijatelj, pa što nori de-lavstvo.*

Zgübleni sin je bio najdeni. Kak lepo je sprijao sve-stva! Kak je obžalüvao svoje grehe! Pa je nej mrl. Bog njemi je podelo lübo zdravje, pa — je zdržao svojo reč: bio je pravi zgled krščanskoga, vernoga delavca. *Kd.*

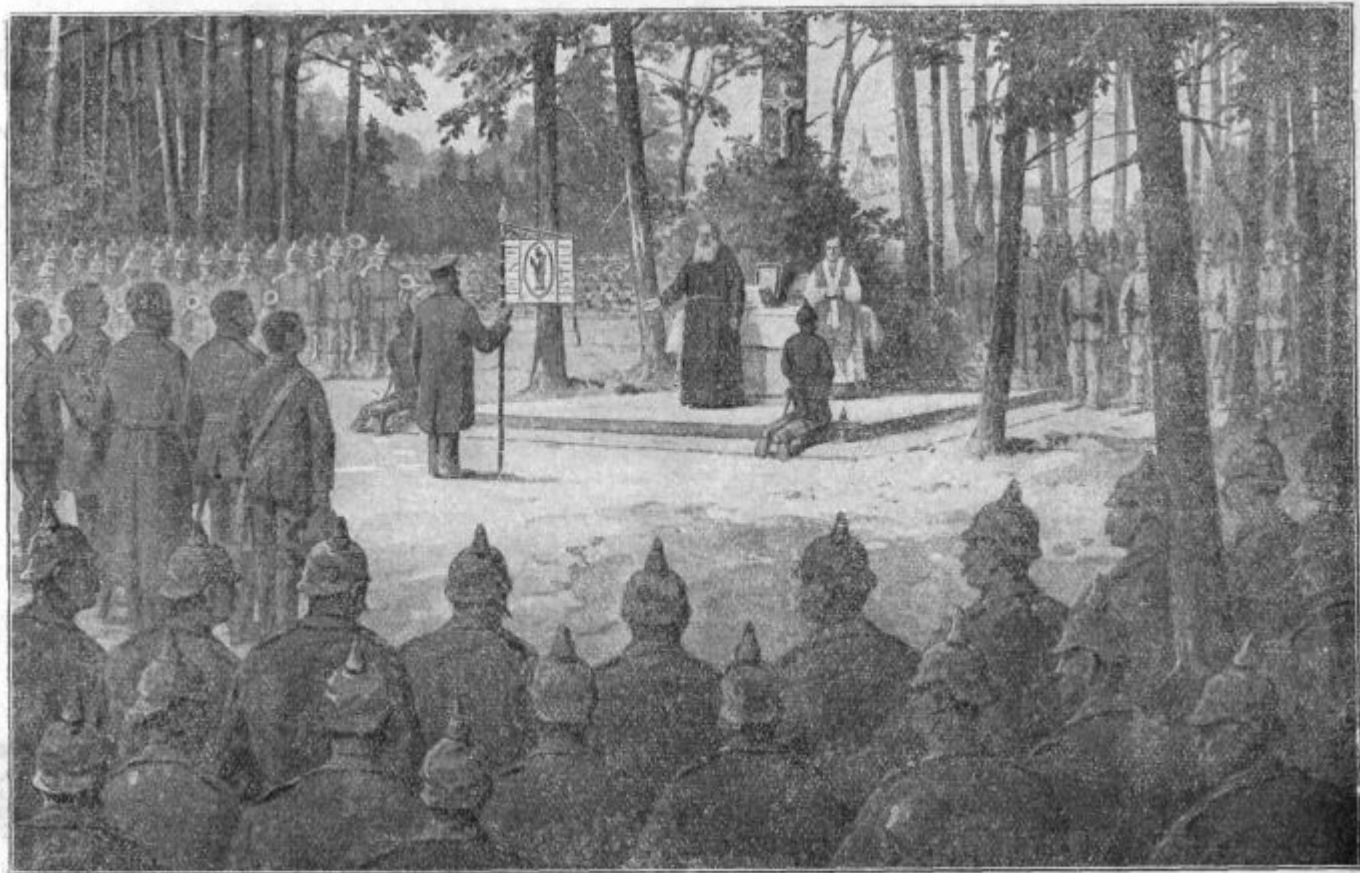
SVÉTA NOČ.

Jezer in jezerkrat srečna
Bodi o blažena noč!
Bodi le düša veséla,
Dobli smo z nébe pomoč!
Jezuš, Zveličar nam se rodi;
V štali na slami v jaslaj leži,
V njegovom rojstvi pa angel
Z nébe na zemlo leti.

Kda je ponoči vse v míri,
— Noč ma to svojo oblast, —
Te se med temi pastíri,
Čüje popevati čast,
Velka svetloba zdaj se godi,
Angel posláni v zraki stoji,
Ino pastérom to pravi:
Zdaj se nam Jezus rodi.

V stráhi so velkom pastíri,
Kak oni zvedli so to,
Gílás se med njimi razšíri,
Da so čast peli v nebo,
Angelov vnogo čüli zdaj so,
Ki so čast peli Bogi v nebo,
Ino mír lüdem na zemli,
Ki májo dobro volo.

Božja služba na bojišči. — Blagoslovi se Marijina bandera.

Nekaj od boja.

Že skoro poldrügo leto trpi té nesrečen boj. Vnogo trpljenja, vnogo skuz nam je spravo že. Ne zapopisati, kelko trpijo naši vojáki na bojišči, kelko tisti, ki so hižo, celo svoje imánje zgübili pa zdaj brez strehe, brez krüha sedijo na razvalinaj stárih ognjišč, pa kelko mi, ki tú domá za sinovi, za zmožámi i bratami točimo vrele skuzé! Trpimo vsi, trpi cela Europa, trpi tak pa telko, kak, pa kelko ešče nigdár ne. Med tem vnogim trpljenjóm nam skoro nevedno sili na vüsta pitanje: zakaj vse to? Zakaj telko trpljenja, zakaj tei potocje krvi, to morje skúz? Nájveč lüdi, posebno ki so bolšega srcá, hitro nájde odgovor na pitanje ino si bridko zdehne: vredni smo toga, za volo naših grehov. Človeki se tak vidi, ka je té odgovor resan zadosten. Vnogo smo grešili, moremo zadosta včiniti za naše grehe! Národje so se spojábili z Bogá, morejo ga znova spoznati zdaj v nevoli.

Ali, či dale glédamo, dale preiskávlemo denéšnje razmere, te moremo spreviditi, ka je to vnogo trpljenje ne jedino za volo greha. Ne moremo praviti, ka vsaki, ki trpi, za volo svojih grehov trpi, ka je grešnik. Li glejmo to vnogo nedužno dečico, štera so očo, svojega hranitela zgübila v boji, štera zdaj znábiti glád trpijo! Što nas vüpa praviti, ka tá deca za volo grehov trpijo, gda je sam Jezuš pravo, ka je *tákših králestvo nebesko*.

Pa hodmo dale! Kelko dobrih, pobožnih možov, mladencov smo že zgübili, šteri či ži ne scela nedužni, ali bogábojéči so pa li bili? Ve si sami večkrát pogučimo, gda od koga zvedimo, ka spadno, ka pošteni tam zostánejo, samo božnjácje so srečni. Ka bi tei tak velke kaštige vredni bili, to znova ne vüpamo praviti.

Oh pa šče kelko jih trpi dnesdén, ki so g. Bogá nigdár ne zbantüvali z velkim grehom, pa li več trpijo, kak najvékši grešnicje!

Pa zdaj te glejmo, kak se godi v tom boji tistim, ki so očitno grešili pred njim! Glejmo velka mesta, London, Paris, Berlin, Beč, Budapešt! Kelko hūdobe, kelko smráda je bilo v njih v miri! Pa zdaj? Rávno tak. Nesramnost se dale širi, grehi se povnožávlo. Křčme, kavárne, gledališča (theátri) pa drůga mesta, gde se tak vnogo greši, so zdaj tůdi puna. Penez obilno. Jestí májo. Ťda so preminočo zimo en čas kukuričen krůh mogli jestí — kakšega mi v mirnom vremeni tůdi dostakrát jemo, — te so na veke kůnckali pri vládi, tak, ka so šče srmácie vojáki, kisili, z sméti, z otrobov pečeni krůh jeli, gda so v teh mestaj že čisto pšeničnoga meli. Mesta so grešila, pa kak vidimo, njim neide hůše, kak v mirnom časi. Rávno tak posamezni! V miri so krali, norili, pa zdaj dale norijo, dale krádnejo. Po pisárnaj, bolnišnicaj se kotajó, pa so šče boja ne vidili. Rédijo s papéra bakanče, z cot obleko, z žáganja konserve pa sám Bog ve, ka vse ne, pa poleg toga si žepe napunjavlo, z naših z žůlnatov rokov zaslůženih krajcarov, štere smo mi z dobrim srcom na oltár domovine položili. Povejte mi, je to trpljenje. Vnogo sméti, záji národa je domá, si v pisárnaj nojéte čistijo, po vulicaj z sáblóv cinglárijo pa vojski lifrajo, poštenjákov velike vnožine pa tam krvavijo na granicaj i bránijo to domovino, naj neprijáteo ne pride v njo, naj teim nede trbelo bežati. Tů domá na slovenskom je ednoga židova hči právila zdaj v leti, ka šče edno leto naj boj trpi, pa do tak bogati, ka njim več nede trbelo po krajcari klinčeke tržiti. -- Tak se godi nepoštenjákom! Či si zdaj vse to dobro premislimo, te nemremo več vřrvati, ka je té boj samo kaštiga za naše grehe.

Nemremo pa niti ne smemo. Sv. Maticérkev je vsigdár obsodila tiste, ki so to včili, ka je vsako trpljenje boža kaštiga za grehe. Tak nas vči tůdi sv. Pismo. Poznate zgodbo Joba. Sv. Pismo samo právi, ka je bio právičen mož, kak bi te mógelo za voló grehov trpeti? Tam

so mantrnicje, ki so tak ljubili Jezusa, ka so mrli za njega. Ki tak lübi Bogá, on je ne grešnik pa nemre trpeti za svoje grehe. Tam so nedužna deca, štera so šče niti ne mogla grešiti, záte je zovémo za nedužne. Dobro si zapomnimo záto návuk Sv. Materécérkvi, štera to vči, *ka je trplenje vsigdár nasledek poprijétnoga greha, ne pa vsigdár kaštiga osebnih grehov*. Či Adam ne bi pregrešo, ne bi bilo na sveti trplenja. Da je pa pregrešo, jé trplenje. Pitanje je zdaj to, zakaj trpi nedužen. Prvi zrok je poprijéten greh Ádama, ár je on v iméni nás vseh prelomo božo zapoved i stem pokváro človečo naturo, štera ovači ne bi poznala trplenja; drügi zrok trplenja nedužnih, ali bole bi mogeo praviti cio je to, ka Bog sprobati šče našo pravičnost, ino nam priliko dati, naj si vrednosti správimo za nebésa. Zlát v ognji, človek se pa v trpljenji sprobá. V nevoli se vidi, kak ljubimo Bogá, pa v nevoli spoznamo, kak Bog nás lübi. Trplenje moremo naime za velko miloščo, za znaménje bože ljubavi meti. Veliko vrednost trplenja je nájbole Sv. Treza zarazmila, štera si je vnogokrát zdejhnoła: *Ali trpeti, ali mreti*. Ki trplenje tak visiko ceni, on spuni volo g. Bogá, ki nam v trpljenji priliko šče ponüditi, naj si skem več zaslüžimo za nebésa. Záto, gda si na grozovitnosti denéšnjega boja zmislimo, gda vidimo to vного trplenje, te si ne mislimo samo na pravičnoga, ostro kaštigajočega Sodca, nego tüdi na smilenoga, nás vrelo lübečega Nebeskoga Očo, ki nam šče v toj velkoj nevoli deli svoje milošče. Bog ne kaštiga samo svet, nego njemi tüdi vnoge milošče deli, štere milošče mi z veseljom moremo zapopádnoti.

Jaj tistomi, ki ne spozna bože kaštige, štere je vreden, v tom boji, ali v spodobnoj nevarnošči je tüdi tisti, komi miloščo deli tá nesreča, pa je ne vzeme. Záto, ki je kriv, ki je razžalo Bogá pa je kaštige vreden, on se naj spokori; ki pa tak misli, ka lübi Bogá, pa ga ne razžalo, on pa naj veliko božo lübezen spozna v toj nes-

reči. Pravičen je Bog pa ne kaštiga nedužnih. Zarazmimo záto dobro návuk Sv. Materécérkvi, pa preživimo té čas trpljenja tak, ka si skem bole zagotovimo nebésa. Pravico iščemo, ali tú na zemli je ne nájdemo. Edna je pravica, pa tá v nebésaj prebiva. Skrbmo se záto, ka to pravico, či že tú na zemli ne, konči tam v nébi srečno zadobimo.

Mirosláv.

Trnje med rožami.

Bio sam na počitnicah tisto leto, gda so 50 let stari možki hodili na štelingo. Meo sam jako lepe, vesele počitnice, pune lepih rožic, nego med temi rožami je bilo túdi nikaj trnja. Tak nakratci povem zakaj, gde in kak velko je bilo.

Ednok sam se šetao po vulici. Pridem do edne hiže, iz štere čujem močno kričati te grozovitne reči: »Vrazje so te prinesli na te svet!«. Roke so mi obvisnole kak mrtve, knjiga, štero sam ravno meo v roki, me je doli spadnola, in skoro sam ne mogeo naprej iti. No, pa što je to pravo in komi? Grozno! Mati je pravila svojemi, kakših 10 let staromi deteti. Nevem, či je dete kakši velki kvar včinilo, ali ne. Šteo sam jo pitati, zakaj je tak strašno prekunola svoje dete, svojo krv, nego ne sam vūpao zdignoti oči na tisti obraz in čúti kaj iz tistih vūst, iz šterih je zastálno nevidlivi peklenski plamen sekao. Na tihoma sam le etak pravo sam pri sebi: »Bog moj, malo počakaj!«. Počakaj namreč, ne vdari smrtno to nevredno mater, morebiti spozna svoj greh, se ga spove, ga požalūje in sklene, ka več nikdar kaj takšega ne pove.

Mater! Mate túdi ve to navado ka kunete, in to ešče pred svojov decov? Prosim vas, za pet ran Jezusovih, smilujte se svoje dūše in dūš svoje dece, štera do

zaistino tak delala kak vi, namreč preklinjala do, zato ár so vas čüla, so se od vas navčila. Vej že deca itak dosta slaboga čüjejo indri, štero njim neprestanoma morete braniti, či ščete, ka te ednok pred sodnim stolom lahko pravili: Gospod, ovo ti moje dete! Vsikdar sam je od lagojega vračala in na dobro nagibala.

* * *

Ne dugo po tom žalostnom dogodki, sam šo po ednoj drugoj vulici. Vidim vse puno lüdi, največ pa dece. Vse beži, gleda, posluša, se smeje. Či se smejejo, ši mislim, te ne more biti kaj žalostnoga, kakša nesreča. No, ka je bilo? Ništerni lüdje, ki so brez vsakše lübezni do bližnjega, so se kregali tak močno, ka je cela ves znala. Samo mimoidoč, sam čüo tak grde reči, takše preklinjanje, ka so mi vlasje gori šli. To me je pa tem bole razžalostilo, ka je tam bilo dosta nedužne dece, ki so to čüli.

Što de davao zavolo pehüjšanja nad tov decov račun pred Bogom, ki je že davno povedao: »Jaj onomi, ki ednoga izmed teh malih pohüjša.« Tisti nesrečni lüdje, naj si zapomnijo, ka so vso to dečico jako pohüjšali!

Ja, te pravili, zakaj so pa prišla ta? Zakaj se pa kregate, pravim jaz, s svojim bližnjim, tak ka va cela ves čüje? Či vam što krivico dela, povejte občinskoj oblasti, ali se pa zlepa pogodite, pa ne te meli greha pred Bogom in špota pred lüdmi. Prosim pa tüdi stariše, naj branijo deci iti v takše kraje. Dečinje srce je tak kak vosk, vse se ga rado prime, najbolje pa slabe reči.

* * *

Bio je jako vroči den. Žnjeci so si brisali mokre obraze, in se paščili domo, da si malo odehnejo po težkom deli. Vsaki človek je bio na deli, pa kak ne bi, zdaj, gda je tak malo težakov.

Samo eden — gavaler — je gizdavo šo od grabe do grabe, napinjal svoj rdeči šinjek in svoje močne prsi, rekši, jaz sam dečko. To je pa tak mladi dečko, ka gda domo pride, ga vnūki pitajo: »Dedek, ka ste nam prinesli?«

No, pa ka je delao te mladi dedek? Gda je prišeo do hiž, je letao okoli plotov za ženskami, štere so njemi komaj vujšle. To je ešče ne vse. Bilo je tam tūdi nekaj vekše in menše dece obojega spola, ki so se ž njega smejali. Mladi dedek je to deci povedao, zakaj je lovio ženjice, in njim je tam pravo, ka je to ne greh, ka je on šteo.

Kak strašno pohūjšanje dece je to! Tisti človek (ve bi njemi hūdi dūh tūdi lahko pravili. — Vrednik) naj si zapomni Jezušove reči: »Jaj onomi, ki pohūjša ednoga izmed teh malih.«

(Dale.)

Cerkvene novice. — Raznotere reči.

Navuk za tretjired je bio v Črensovcih za mesec november zadnjo nedelo meseca oktobra, kak je više v svojoj celoti objávljen. Decembra 8-ga je pa držani navuk za té mesec. Vsebina toga je bila sledeča: Marija je brez greha bila poprijéta. Najvékšo čast je ztém zadobila. Na vsakoj dūši je raseo greh, kde je njeno telo raslo v maternoj utrobi, samo na Marijinoj ne. Njeno je Boža roka pokrila, da jo je slana greha ne mogla moriti. Ona je bila zvoljena, da bi postala kráľjestvo Bože na zemli. To pa ne moglo biti razdreto. Do nebe nišče ne more segnoti, ona je boža last. Greh bi pa razdro bože kráľestvo, če bi ga Bog v njé pūsto. To je pa ne-

mogoče, ár Bog k sebi greha ne more püstiti: „*Brez zamazka so pred božim tronom.*“ (Skr. Raz. XIV. 5.)

Zavolo zaslúženja Jezušovoga je Marija, mati njegova dobila to prednost, da je izvirni greh ne mogeo do njé. Ali plačati je pa zaistino krvávo mogla njo. Kda je privolila, ka mati Boža bo i spregovorila te najslajše reči „*Naj mi bode poleg reči tvoje,*“ (Luk. I. 38.) je ne samo kralica nébe i zemlje, nego túdi kraljica mantrnikov postala, štera je mogla v božoj krvi lastnoga Sinü gaziti na Jeruzalemskih vulicah, stati tri vüre pod razpétim Bogom, držati presmeknjeno i vküp zdrúzgano Božanstvo na krili pa vrči v grobi en zadnji pogled na mrtvo Božanstvo, takši pogléd, kakšega vseh potrlih src žalost nikdár ne bi mogla roditi.

Vsaka reč dve stráni má, pravo i levo. Zima i jesen na ednoj, leto i sprotoletje na drúgoj. Na levoj križ, težave, smrt, na pravoj rože, radosti, življenje. Ki samo na pravo stran gleda, zablodi od poti v večno življenje pelajoče. Na levo moremo vsi stopiti, te na právo pridemo, trpeti se moremo navčiti vsi, te mo veseli. To je pokorni düh, šteroga Bog žele i šteroga nam razodeva življenje Bl. Dev. Marije.

Trpljenje je dala v zahvalo Bl. Devica Marija Bogi za velike milošče, z šterimi jo je obsipao pa vernost. Vernost v poslušánji bože reči, vernost v molitvi i vernost v prejemanji sv. obhajila je kazala posebno.

Gledajmo to njeno vernost i ravnajmo so po njej. „*Ki je od Bogá, reči Bože poslušá*“ (Jan. VIII. 47.) je pravo Jezus sam. Marija je pa od njega bila ár je i celo njegova bila, poslušála je zato njegove reči. Poslušála je je v cerkvi, kam so jo kak detece sv. starišje odnesli, poslušála v Bethlehemi, Egípti i Nazareti 30 let, poslušála zatém predge Jezušove i mirajočega Odküpitela zadnje reči.

Poslušála je pa vse tak, kak po Gabriel angeli pos-

lano Božo reč: »Glej, službenica Gospodova, naj mi bode poleg reči tvoje.« Ka njoj je reč Boža pravila, v tisto je privolila.

To fali nam. Mi poslušamo reč Božo, a ne privolimo v njo, ne právimo: naj mi bode, kak se glasi; zato pa nega sadü v našem življenji.

Dráge düše, po vsakoj predgi si vzemite v srce tisto, kaj ste čüle, iz vsake predge si poccajte nikaj vö i tisto držite tečas v svojoj düši i se vadite tak dugo v njem, dokeč drügi navuk ne pride pridočo nedelo. Jeli, kelikokrat ste čüli »reč Božo?« Znáte kaj je to: reč Boža? To je Sin Božji. On sam, ki je v oltári, se glási na predganci, on sam se razodeva po dobrih spisah. Sina Božega vživlete pri oltári, tü je on »Reč Boža v človečena« pod podobo krüha skrita; Sina Božega poslušate pri predgaj i navukaj; tü je on »Reč Boža živa«; Sina Božega gledate, kda čtete razlaganje njegove vere; tü je on »Reč Boža pisana.«

Ste mislili kda že na to? Ste Marijin List v takšem pošteni meli, kak se dostaja »Pisane Bože Reči?«

Odsehal vsaki dén, če samo pét minut, čitete ž njega, če samo edno stran, kda ste ga pa prečteli, te pa drügo pobožno knigo vsi vküp, cela hiša. Komi ne trebe düševne hráne, naj ne dobi telovne. Pred čitenjom pa zmolite edno Zdravomarijo za presvetitev, po čtenji pa za zvršitev tistoga, na koj vas je čtenje presvetilo.

Marija je verna bila v molitvi. Molitev je našega düha k Bogi zdigávanje. Te molimo, če na Boga mislimo, si ž njim gučimo. Z kem si je Marija pogučavalo v celom svojem življenji? Jeli z Jezušom. Molila je zato vsikdár. Angel jo pri molitvi najšeo, kda njoj je veseli glas prineseo, ka mati bo odküpitelova i molila je kak navadno ravno za to, naj pride že rešitel sveta. I v toj gorečoj molitvi za rešenje sveta je prejela pozdráv angelski, na šteroga se je takša ljúbézen vužgala v njénom srci, ka so se tri kapljice krvi

ž njega iztiskale, kak nam právi razodenje častitljive sestre Marije agredske, i z teh treh kapljic je te Sin Boži telo človeče na sébe vzeo.

I pri Jezušovom trpljenji je morebit drůgo delala, kak molila? Je ne na njega glédala, njega držala, njega zakápala. Je bio kje indri njéni důh, kak pri njem? I zakaj? Kaj se je te godilo? Důše naše so se rešůvale. Zato je molila Marija. I v celom življenji je to bio namen njenih molitev. Jezůša odičiti i důše rešiti, to je želela i jedino zato se skrbela. Vsaka stopnja, vsaki zdiháj njenih 72 let je to molitev šepetao i pošilao proti nébi. To je bila njena vernost v molitvi.

Smo mi tůdi tak verni v molitvah? Istina je, dosta molimo, ali ne verno. Zakaj? Dosta mislimo na posvetne reči. Dosta takšega prosimo, kaj je ne potrebno. Keli-kokrát zazinéte, jeli, za blagoslov pri marhi, prosite za kokoši, svinjé pa drůge zemelske reči, — dekle, ne zamerite, — tůdi za može. En siromaček mira kde v neznanom krájji, pa bi njemi samo edno Zdravomarijo trbelo, ka srečno merjé i vi-, vi kričéte za svinče svoje, to vam je pa ne briga, če prejde důša nemrtelna. Je vernost to v molitvi? Nas Jezus zato včio moliti?

Pa nega grešnikov na sveti, trpečih důš v vicah, se ne skůšáva nišče na smrten greh? Ne vete, ka vsako vůro lázi peklenšček okoli nedužnih důš, da bi zdaj edno, zdaj drůgo vtrgno dol z Jezušovoga Srca i jo zamazao, osmrto pa na svojo stran privlekeo, ka de ž njim vred sovražila Boga, ki samo ljůbiti zná!?

Ne vete, ka so mlačni ljůdjé v najvékšoj nevarnosti pogůbiti se? Ste ne čůli, kaj njim Jezus právi? „*Da si mlačen i nesi mrzel, ne topel, vržem te vř z svojih vůst.*“ (Skriv. Raz. III.) Te nesrečne důše naime mislijo, ka so na dobroj poti, ár kákše nevadne pobožnosti oprávlajo, na právo poniznost, pokoro pa ne mislijo i potom tak odrevenejo, da zaspijo v smrtnih grehaj, ne da bi vpa-

met vzele i se ž njih samo v pekli prebūdijo. Naj té nesrečne dūše opominov dūšne vesti ne zavržejo, pomagajta jedino molitev.

Pa što z med vas je kda že molo, naj more spoznati svoje falinge? Pa to spoznanje je fundament dūhovnoga življenja. Kī ma sovražnika, šteri njemi nameni hišo vužgati, ne de želo zvediti, što je, da se ga znebi?

Ali de čemeren gospodār, če ovara razpoklino na steni, po šteroj bi znala cela hramba se podreti? Naše skrite falinge so pa tisti sovražnik, šteri nam nameni napraviti i vničiti celo dūševno imanje, so tista razpoklina, po šteroj se podere naše dūše hiša i prepadne v peklenco globočino.

Marijina vernost naj nas vči, da mo molili za širjenje Bože časti i rešenje dūš najprlé i najbole, svecke reči pa opūstimo ali denimo v te nájzadnjejši kot, naslānjavši se z vūpanjom na obljūbo Gospodovo „*Iščiti najprle nebesko kraljestvo, vse drūgo vam bo dodāno.*“ (Mat. VI. 33.)

Dev. Marija je verna bila v prejemanji oltārskoga Svestva. Svéto pismo nam právi, da so prvi krščeniki, med šterimi je bila tūdi mati Jezušova, stanovitni bili v lámANJI krūha, to je v sv. prečiščāvanji. „*Vsi ti so bili ednoga dūha; stonovitni so bili v molitvi z ženami i Marijov, materjov Jezušovov . . . bili so zdrūženi v lamanji krūha.*“ (Djan. ap. I. 14. — II. 42.)

Njena vernost je rastla tak, da je vsikdar vekši sad rodila. Sveto obhajilo je naime samo te verno sprejeto, če tisti sad rodi, za šteroga volo je nastāvljeno. Té sad je pa, ka smo vsikdar bole ednoga dūha z Jezušovim. Svéto pismo nam naime právi „*Da je eden krūh, vnogi smo edno telo, vsi, ki té eden krūh vživamo.*“ (I. Kor. X. 17.)

To je, vsi se moremo prestvoriti v tistoga, koga vživamo. Jezuš se more kazati na celom našem bitji. Njegova poniznost, čistoča, potrpežljivost i drūge jakosti moro živeti v nás. Pri Dev. Mariji je tak bilo. Ona je

vsikdár bole spodobna bila k Jezusi. Njena svetost je tak narasla, ka jo premisliti nikši razum ne more, ne človeči, ne angelski, samo jedino boži. To je vernost v prečiščavanji. Premeniti se moremo v Jezusa. Pa se premenimo? Moj Bog, z potrtim srcem moremo spoznati, ka nas ta najmenjša nevola že zburka, edna žalna reč vznemiri, ka tak slabo známo trpeti i tak malo kaj podnesti. Od kod to? Se ne prečiščávamo? Ne bom gučao od tistih, ki ne hodijo k stoli Gospodovomi, ki pri vročem ognji zmrzávajo, pri obilnoj vretini zamázani i žejni hodijo, pri prestretom stoli glád trpijo, no bom od teh gučao, ki se ogiblejo Jezusa. Tem je Gospod sam že nikaj pravo i to njim zadostuje: „*Ne so šteli priti.*“ (Mát. XXII. 3.) Bili so pozvani, ne so šteli priti, pride že račun, pri šterom de ostro pitanje: zakaj si meo Jezusa v oltárskom svestvi? Ka bi ga zavrgeo, sam pa prejšeo pri njem, ali, ka bi odičo njega, sebé pa posvéto? Draga slovenska mladina, če bi ti vživala gostokrat Jezusa, ne bi mela té sramotne cone: tepeš, vlačüga, nego mela bi angelsko ime, ár bi pelala angelsko življenje, štero bi vam davao i povekšavao „*krüh angelski*“. (Ps. XXVII. 25.)

Neham vas, zadosta vabila ste že čüli! Idite svojo pot. Nego vas pitam, bogoljubne düše, štere ste gostokrat pri Jezusi, živéte njegovo življenje, ste pobožne, se ogiblete z cele moči velikih grehov, kak je li to, ka v male grehe tak hitro privolite? Odkod tá slabost? Povem vam, ne prečiščávate se z Marijov. Ne pripravlate se ž njov, ne hodite ž njov k Jezusi i ne dávate ž njov hvale njemi po svetom obhajili. To vam fali. Tü neste verne. Mater máte pa ne vete za njo. Vsaki človek vekše vüpanje dobi od vás, kak vaša nebeska mati. Če máte žalost ali radost, to ali ovo opravilo, jeli odkrijete je vsakomi, samo Mariji ne? Ste že kda pitale njo: Mati, kak naj stánem, kak naj ležem, kak se naj oblečem, kak se naj v jestvini zatajim, kak naj delam, ka Jezusi ve-

selje správim? K njemi sem hodila, k njemi bom páli šla, mati kak naj celi den preživem, ka se njemi dopadnem? To vam fali. K tomi se privadite. Ne mejte Marije za mrtvo, mejte jo za živo mater, pogučávajte si z njov v vseh zadevah, dúševnih i telovnih, te de sv. obhajilo obilen sad rodilo pri vas, se rešite mali grehov, te rasle v svetosti.

Glejte dúšice, to je pot, po šteroj v visoka nebesa pridete. Ne so naima ednáka nebésa, plača se tam jáko loči. Naj velika bo vaša, sem vam pokazao pot, po šteroj naj hodite. Stopite zdaj na njo. Dnes začnite čteti v vsakoj hiši vsi vküp kaj pobožnoga; tü zdaj se nakanite ka bo to; pravite, kak Marija angeli, vi meni: dúhovnik, naj mi bode poleg reči tvoje-i Reč Boža bo vas živila po spisah i predgah i obhajilaj na zemlji i vso večnost. Amen.

Nova cérkev na čast Rožnovenskoj Devici Mariji. Oktobra prvo nedelo je blagoslovljena v Budapesti lepa, velikanska cerkev na čast Rožnovenskoj Devici Mariji, štera sliši dominikancom. Blagoslávlanje je zvršo Dr. Csernoch Janoš, knezoprímaš ostrogonski. Cérkev je 48 metrov duga, 24 široka; prečne ladje širina pa zanesé 30 metrov, i zato više trijezero ljüdih ma v njej prostora.

K cerkvi sliši 84 jezero 343 katoličancov. Zaistino krvávo jo je trbelo tem dúšam, ár med njimi žive v tom sédmom mestnom okráji 23 jezero 645 protestantov, 69 jezero 971 židovov i 3904 drüge vere prebivalcov.

Dominikanci so se že pred 700 leti naselili na Vogrskom i v stolnom glavnom mesti tri cerkvi meli. Do türskoga ladanja je red jáko cveo; meo je 64 samostanov v našoj domovini i je več svetnikov zgojio za matercerkev z med šterih je najimetnijša sv. Margeta. IV. Adalberta, vogrskoga krála hči, štere slika se da i v Črensovcih viditi v okni najzadnjem na ženskoj strani. Dominikanski red dnesdén samo pet samostanov ma na Vogrskom. Ništérni vogrski slovenec tüdi sliši med vezalje toga lepoga Marijinoga reda.

IZ PISEM NAŠIH VOJÁKOV.

Brezi navukov je vera mrtva. Častiti dühoven Oča, želem vam posebno pomoč, naj morete svojo častito službo, kak dosegamao, tak tudi nadale Bogi na diko, sebi i ljüdstvi pa na zveličanje verno oprávlati. Poslani Marijin List pa Novine sem v roke dobo. Srčno se njim zahvalim. Prosim ponizno, naj mi je i nadale pošilajo, plačo njim pošlem, kak najprvo mo mogoči. Materi sem tudi piso, naj si je na svoj račun tudi naročijo. *Vidim, ka je vera brez navukov mrtva.* (Simon Števan z Šülinec, iz 83. pešpolka.)

Marijin List olehkoti. »Dobo sem eden *Marijin List*, šteri, kdar sem ga čteo, *mi je srcé olehkoto*, te svete reči so me tak veselile, da so me suzé pobile. Zato bi jako rad bio, če bi tak dobri bili, ka bi mi ga pošilali, včasi bi ležej služo svoj vojaški stan.« (Kustec Andraš, poddesetnik iz 14. div. pekarne.)

Kak častijo naši vojaki Devico Marijo. Kak devet bratov nas je vküp devet pajdašov. Vzemite vsi peldo s te male zgodbice, štero vam tü popišem na kraci z našega kraja. Kak najboši brati na jüžnom bojišči smo eti: Šaruga Ivan z Melinec, Hozjan Martin z Odranec, Legen Martin z Bratonec, Louprta Ivan z Dokležovja, Ivančič Mihalj, Čmerlec Ferenc, Peter Anton, Androci Jeromoš, Trešečin Štefan z Medžimurja.

Jas sam vzeo naprej Marijin List, gda sam ga v roke dobo, pa sam ga ovim gori čteo, za tem pa Novine: Tak so okoli mene stopili, kak gda kvočka pšenično vlat najde, pa pišcencom ta tori, tak so moji pajdašje gori jemali z Marijinoga lista lepe navuke, štere nam je Marija po listi trosila, mi smo pa gori brali, veliki venec spleli, celo čislo molili za odpúščenje grehov, za zmago i za mír; to nam je prvo bilo, kda se zamraknilo vsaki večer. (Šaruga Ivan črnovojnik iz 20. domobranskoga pešpolka.)

Jedino veselje vojakov.

»Stopo sam pred zapovednika naše stotnije, gda smo na malo bole mirno mesto prišli i ga proso, naj mi z mojimi šestnajstimi ljudmi eden den dopüsta da. Stotnik me pita, kam namcnite? Odgovorim: sv. spoved i prečiščavanje bi radi opravili, vütro de ravno Petrovo. Stotnik se napsmije i dene, Gabor, to de lepo, püstim vas, samo pošteno obhodite, hüdogo naj ne zvedim od niednoga. — Večkrat me je že v spomin prišlo v tej desetih mesecaj, kakše veselje ma čütiti on človek, ki je doma i ma priliko poslušati bože reči i sv. mešo; kelko veselejši je pa tisti, ki more sv. spoved i gosto sv. prečiščavanje opraviti; od toga veselejšega nega na zemli. Skuzé so me pobile, gda sam čteo v Marijinom Listi od male dekličkice, štero je mati spravljala k prvomi sv. prečiščavanji, oča jo je pa odstavo. Bog naš, i jas sam si zmislo na moje odstavlene. Globoko me je v srce smeknolo, gda sam čteo to dogodbico. — Bog moj, Bog moj, sam si večkrat premišlavo, da bi nas na telko dober Bog pomagao, ka bi z svojimi pajdaši, bár ešče ednok mogoči bio stopiti v sveto Matercerkev, čüti reč božo, sv. meše dela zadobiti, najbole sam pa želo spoved, i sprijeti lüboga Jezusa v podobi krüha. Bog je poslühno moje prošnje. Vrli stotnik kak sam više omeno, nas je püsto na Petrovo v Bjelino, katoličansko cerkev, gde *smo vredni bili zavžiti najslájšo mano i občütiti na sveti to jedino pravo veselje.* (Gabor Pavel poddesetnik iz 20. domobranskoga pešpolka.)

Čütila vojákov. Lübleni moj oča, znam jas vašo veliko žalost, znam zakoj ste vi jokali, gda sam jas z domi šo; vi ste čakali pomoč z mene na stare dni. Dragi moj oča i mati, brata i sestre, neščem jas vas nigdar ostaviti, vse vam dam, ka morem i ol vas drugo ne želem, ka meni i mojoj familii voščite dobro reč, ponüдите srčno lübezen. — Jas vsakomi vse odpüstim i da morem pripraven biti mreti vsako minuto, zato rad gor pripem vsaki, kakšteč veliki križ, naj se samo ednok zveličam, naj zadobim ta lepa nebesa, štera je Bog onim

pripravo, ki ga ljubijo. Nevola vči človeka; v nevoli, v trpljenji, v sirmaštvi ma človek pravo veselje, ki ne verje, naj kuša trpeti i vido bo, kak sladko je trpeti, ár de se tolažo stistim, kaj ga čaka po smrti. — Kelkokrat do-
bijo sem moji pajdašje pismo, ka kje brat, kje sestra, kje stariš, kje žena dela nemir pri hiži, i večkrát vidim, ka šteri ma suznane oči. Moj Bog, či se že grešnik raz-
joče nad grehom, kak ne bi se ponjem razžabilo to naj-
milejše Srce Jezušovo! Zato pa mejte mir ljubleni vsi
domači, pomislite, ka je kratko življenje i večno trpljenje,
či je v grehi preživemo, večno je pa veselje či, nam je
sveto to kratko življenje. — Boj mamó i vredni smo
ešče vekšega, ar vnogo smo grešili. — Mir bi radi meli
pa nej smo si ga ešče zaslžili, prle se moremo povr-
noti. — Lübi domači verno pohajajte hižo božo, sv. Ma-
tercerkev, kam bi mi radi z celoga srca priromali, pa
nej nam je dano. (Žerdin Štefan domobranec v 20. peš-
polki.)

Novi naslov v lauretanskih litanijah. Sveti oča je dovoló, ka se za časa boja sme na zadnje mesto te naslov djáti v lauretanskih litanijah: *Kraljica mirü, prosí za nás!*

Nova molitev za mir. »Reši nas, prosimo te, Gos-
pod, vseh preminólih, zdajšnjih i bodočih nevol; i po
prošnjah blažene i odičene vsigdar Device, Matere Bože
Marije, z svetimi apoštoli Petrom i Pavlom pa Andrejom
i vsemi svetniki, daj nam milostivno mir v naših dnévah,
da z pomočjov tvoje smilenosti se greha odslobodimo i
vsega nemira rešimo. Po onom istom Kristuši našem
Gospodi. Amen. — Mir Gospodov naj bo vsikdar z nami.
— Agnec Boži, ki odjemleš grehe sveta, podeli nam mir.«
(Ki to molitev zmoli, dobi 300 dneven odpústek; ki jo
celi mesec vsaki den zmoli, dobi popolen odpústek ed-
nok na mesec, če se spove i prečisti. Vsi tei odpústki se
morejo i za verne dšše v vicah zročiti.)

Novi odpústek. Kelkokrat što v stani milosti po-
božno zmoli: „*Kraljica presvetoga rožnoga venca,*“ vsele
dobi 10 dnéven odpústek, šteri se more i za verne dšše
v vicah zročiti. (Ben. XV. 1915. oct. 1.)

Mešna družba na čast Marije, Matere Sedem Žalosti na Gradi v misijonski cerkvi nastávljena, od štere smo láni poročali, je ne prenehala. Čeravno so talijani cerkev z obstrelávanjom jako na nikoj vdarili, misijonarje, kak nam g. Vinko Krivec pišejo, v Ljubljani dale spelávljejo to družbo.

Marija jo je poslühnola za volo Marijinoga Lista. Dobili smo sledeče pismo »Odkrijem pred vami, vlč. vrednik, ki se tolko trüдите za spreobrnjenje grešnikov ino za pobolšanje sveta, sledeče. O da bi se svet le obrno s kim predi k Bogi, mislim, da bi te bio zaželeni mir, keroga bi se tak radi včakali. Da Bogi zadovolim za moje tak, kak za drugih grehe, odločila sem se, da bom širila tudi ja Marijin List, za keroga bom Jezusa i Marijo goreče prosila, da bi bilo v njem čim lepše pisano, da bi ga moji naročniki z veseljom čakali. Naročim jih 12 falatov za zdaj. Pa či bo mogoče, te bom več naročila. Velč., imamo mi tudi lepe Glasnike Srca Jezušovoga i Glasnik Svétog Ferenca, samo da je jako horvacko pa se lüdi spričajvajo, da ne razmijo. Odločila sem záto širiti ovo s pomočjom Božjom.

Da i to naznanim, ka so moja mati bili nezdravi, a ja vu strahu — za muža neznam že leto dni, — zdaj pa da bi še zgubila mater, bi bila strašna rana za mene. Prosila sem zato pri svetoj meši Marijo za pomoč *i obečala, da bom širila Marijin List*. Pa čast i hvala nebeskoj Materi, moja so mati zdravi. (Katarena Alt z Gibine.)

Dober tanáč. Naš nepozabni misijonar, Vinko Krivec, ki so dobro poznanih po naših dolnjih farah, to svetüjejo lüdem, naj oblübijjo na čast sv. Družini kakši dar na naš samostan, če se njuvi vojáki srečno domo povrnejo. — Zaistino vredno, da ga poslühnete. Vrednik.

POŠTA.

Drágim naročnikom se iz globočine srca zahvalimo, ka so nas podpirali v tom preminolem leti. Mali Jezusek naj je obilno za to dobroto blagoslovi.

Za novo leto je pa pomizno prosimo, naj ne odstopijo od nás. Prosimo je z ljúbézni do njuvih dúš, prosimo je z ljúbézni do nebeske Matere Marije, prosimo je na tisto ljúbezen, štero sami gojijo do svoje dúše, do nebeske Matere, na ljúbezen, štero hranijo v svojem srci do svojih domačih, naj ne odstopijo od nas. Po Mariji namenimo Boga odičiti i dúše zveličati. K Mariji ščemo vsako dúšo pripelati, po njej pa k Jezusi. Komí se ta pot ne bi vidila? Vsem se vidi, vsi bi radi bili pod Marijinim plaščom i v Srci Jezušovom. Ali ne pozabimo, da je ta pot trnjava. Krv i suzé tečejo po njej, sovražniki peklenški prežijo po njenih globotnjekaj, ka bi vlovili nepazlive dúše. Ta pot zatajüvanje zahteva. Brez zatajüvanja ne mogoče priti k Mariji i po njej k Jezusi. Zatajimo se zato vsi. Vrednik i pisateljje mantrajmo se nadale, verostüjmo i trapimo se, naj milih slovencov najvejšo večino pripelamo v Marijino krilo, — vi vrli slovenci pa, ne po ednom, nego v celih čuporah pribežite pod razvito Marijino zastavo. Ostanite stari naročniki nadale verni k Marijinom Listi, novi se pa pridružite. Vse nas naj veže vküp Marijina ljúbézen. Njéni materni pas naj nas v en snop zveže, vse, ki smo domá, ali na bojiščah, ali v Ameriki i drügi tújih krajeh. Na té pojás naj bode zapisano: *slovenci združeni v Marijinoj ljúbézni.*

V té namen odprémo nabiranje naročnine na leto 1916-o. Istina, ka je tiskarna ceno lista i kalendarov podignola do jezero koron, ali mi zato li ostanemo pri stároj naročnini, z tém vüpanjom, ka starih naročnikov nieden neodstopi, novih se pa vno go pridruží, pa nam dobre dúše túdi dajo z preobilnosti svoje kakšo podporo na List Marijin.

Cena Marijinoga Lista ostáne domá na leto . . . . . 2 K.,
v Ameriko . . . . . 3 K.,
če jih od deset več vküp hodi.

Marija naj bo z nami!

Cserföld (Zalam) — Črensovci, 1915. dec. 31.

Klekl Jožef

vpok. pleb., vrednik.

*Naročite si Marijin List! Dobi se pri KLEKL JOŽEFI
vpok. plebanoši v Črensovcih. CSERFÖLD, ZALAM.*

*Cena Marijinoga Lista je domá 2 K., v Ameriko 3 K. —
Pošila se za to ceno samo od deset večim naročnikom na
eden naslov skupno.*

**Ki od deset menje Marijinih Listov žele po pošti do-
bivati, naj nam na poravnanje povekšanih poštninskih i
opravniških storškov z dobre vole kakšo podporo pošle.**

*K listi dobijo naročniki brezplačno, proti konci leta
kalendár.*

*Naročniki Marijinoga lista májo del v štirijezerih svetih
mešah vsako leto, štere dá služiti sirotinsko deco oskrbláva-
joče „serafinsko društvo.“*

*Za vse pokojne naročnike i živoče širitele Marijinoga
lista se zviuntoga slúži vsako leto 14 svetih meš pri lazaristah.*

VSEBINA.

Marija nas vči lübiti Jezusa	322
Pozdrav na bojišče	325
Sv. Leonard Portomavriški	326
Furneski svetnik	328
Nemarnost za nebesa	332
Pomágajmo pokojnim vojákom	337
Z lepimi sklepi je potorjena pot v pogüblenje	342
Čemi je spoved?	344
Sv. Barbara, pomočnica v zadnjoj vüri	346
List za deco (Detinsko zavüpanje)	349
Sad bojne	352
Pogübljen svetnik	352
Pečat sväte spovedi	354
Samo edna „Zdravamarija“	355
Dobro je odgovoro	356
Devica Marija pa zapüščena stara ženska	357
Jaj onomi, ki se pregreši proti štrtoj božoj zapovedi	361
Moč molitve	363
„Norijo nas!“	364
Šveta noč	367
Nekaj od boja	369
Trnje med rožami	372
Cerkvene novice. — Raznotere reči	374